

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GOUDZENDING NAAR BELGIE

N° 2548

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De goudzending naar België

HOOFDSTUK I.

EEN INTERESSANT GESPREK

Onder de fraaie huizen in de deftige Cromwellstreet in Londen, is een heren-huis, dat door zijn schoonheid bijzonder opvalt.

Het is voor het grootste gedeelte uit natuursteen opgetrokken, afkomstig van de basaltrotsen aan de oostkust van Schotland, en gebouwd door een vermaarde Engelse architect.

Het is van de Cromwellstreet gescheiden door een kleine voortuin, maar aan de achterzijde strekt zich een groot park

uit, hetwelk aan alle zijden door een hoge muur omringd is, en waar zich de garage en de stallen bevinden.

Dit prachtige huis is het eigendom van Lord William Aberdeen, een in geheel Londen welbekend filantroop, die er het grootste gedeelte van het jaar woont als hij niet op een zijner landgoederen vertoeft.

Tot een der vele eigenaardigheden van Lord Aberdeen behoort onder andere deze, dat hij het tamelijk grote

huis slechts bewoont met zijn vriend en medewerker, Charles Brand genaamd, een jonge man, met een blozend gelaat, en lachende blauwe ogen, de chauffeur James Henderson, een reus van een kerel, die het tegen de sterkste gemakkelijk kan opnemen en zijn oude trouwe kamerbediende Gaston.

Het was op een mooie dag tegen het einde van juni, toen Lord William Aberdeen en Charles Brand in de lift stegen, die hen tot aan de bovenste verdieping van het huis voerde.

Zij verlieten daar de liftkooi, en gingen een ijzeren wenteltrap op.

Deze trap leidde naar een klein gebouwtje boven op het dak van de villa, waar een vrij uitgestrekte tuin was aangelegd.

Lord Aberdeen had hierin sommige rijke Amerikanen nagevolgd, die op de platte daken van hun huizen ware lusthoven hebben laten aanleggen, waar zij de avond na een snikhete dag doorbrengen. Op deze hoogte kunnen zij althans een koeltje opvangen, hetgeen op de begane grond onmogelijk is, daar de hitte nog uren lang tussen de vaak zeer hoge huizen blijft hangen.

Hier en daar waren banken neergezet en gemakkelijke rieten stoelen die tot rusten noodden.

Men genoot van dit platte dak, dat aan alle zijden door een balustrade omgeven was, een ruim uitzicht over een groot gedeelte van Londen.

In het oosten slingerde zich de Theems in vele bochten als een lint van zilver door de stad.

De Tower en de Tower Bridge leken zo nabij te zijn, alsof men ze in een paar stappen zou kunnen bereiken.

In het noorden was duidelijk de koepeel te zien van de St Paul's kathedraal, en de gothische torens van de Westminster abdij.

Als men het oog wapende met een goede kijker, kon men bij heldere dagen zelfs de noordelijke wijken Hapstead, Kentisch Town en Highbury zien.

De twee vrienden gingen elk in een gemakkelijke rieten stoel zitten, sloegen de benen over elkaar en keken naar het schouwspel dat zich aan hun blikken ver-

toonde.

— Wij zitten hier nu heerlijk rustig, Charles, niemand kan ons zien van de omringende huizen, daar het onze hoger is en wij hier aan de parkzijde gezeten zijn, terwijl wij zelf, zelfs zonder onze periscoop te gebruiken, een zeer groot gedeelte van Londen kunnen overzien.

— Ja wij zitten hier goed, Edward, bevestigde Charles Brand glimlachend. Herinner je je nog wel, dat wij, toen wij hier de laatste maal waren, daardoor in een zeer gevaarlijk avontuur werden gewikkeld.

— Ja, dat zal ik zo gauw niet vergeten. Toen ik het dak besteeg, deed ik dat als Lord William Aberdeen, en toen ik de trap weer afging, was ik John Raffles, de gentleman-inbreker, de lang gezochte Grote Onbekende alias Lord Edward Lister van hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard.

— En in welke hoedanigheid zit je hier nu? vroeg Brand.

— Voorlopig als Lord Aberdeen, amice, antwoordde de Grote Onbekende terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde en Brand voorhield.

— Is het eigenlijk niet wonderlijk, hernam de jongeman, terwijl hij zich van een sigaret bediende, dat je als Lord Aberdeen op zeer goede voet staat met hoofd-inspecteur Baxter, dat je algemeen gezien bent van wege je weldaden, en dat het niemand zou willen geloven, dat je nog iets heel anders bent?

— Neen, Charles, eigenlijk is het niet zo vreemd, antwoordde Raffles, terwijl hij de rook van zijn sigaret volgde, die lijnrecht in de stille lucht omhoog steeg. Ik geloof dat het integendeel vaker voorkomt dan wij wel denken. De meeste vermogende lieden zijn uit de aard der zaak dieven, al was het slechts hierom dat zij, in het gunstigste geval, zelf geen hand hebben uitgestoken om die rijkdom te verdienen en dus de gemeenschap bestolen hebben. Negentig van de honderd miljonairs hier in Londen zou het, naar mijn vaste overtuiging, niet mogelijk zijn de oorsprong van hun fortuin uiteen te zetten, zonder daarbij te stuiten op allerlei ongerechtigheden, bedriegerijen en slimme trucs.

— Het percentage is misschien een weinig groot genomen, zei Brand glimlachend, maar in de grond van de zaak zul je wel gelijk hebben.

— Heus, het is zo, Charles. Denk maar eens aan professor Nicholson. Ge kunt hem tot voorbeeld nemen. Wie zou ooit kunnen denken dat zich achter de welgestelde beroemde professor in de chemie een der grootste schurken verbergt die ooit het daglicht hebben gezien. Als ik een maand geleden op Scotland Yard was gaan zeggen dat ik er de onomstotelijke bewijzen van in handen had, dat professor Nicholson de leider was van 't genootschap van de Gouden Sleutel, dat wil zeggen van een der wijdst vertakte, misdadigersbenden der gehele wereld, dan zouden ze daar waarschijnlijk gedacht hebben dat ik niet goed snik was.

— Dat vrees ik ook, Edward, beaamde Brand. Hij is een zeer sluwe booswicht, hij heeft alibi's bij de vleet, want hij heeft steeds wel een paar dozijn mensen die bereid zijn te zijnen gunste een valse eed te zweren. Wij zijn met James Henderson de enigen die zijn dubbelleven kennen, en ondanks al onze pogingen is het ons niet moge gelukken de nodige bewijzen bijeen te brengen, die zijn schuld kunnen vaststellen. Hij ging rustig voort met het geven van colleges aan de universiteit en tegelijkertijd met het beramen van zijn misdaden.

— En wie weet hoe lang dat nog zou hebben voortgeduurd, als het toeval ons een paar weken geleden niet gunstig was geweest, en wij de ellendeling hadden kunnen ontmaskeren.

— Helaas heeft de politie hem toch nog niet kunnen arresteren.

— Dat is zo, maar dat heeft zeker niet aan ons gelegen. Hoe dit zij, zelfs een man als Baxter kon er, na hetgeen in de woning van Nicholson was gebeurd, niet

meer aan twifelen, of daar woonde een zeer gevaarlijk heerschap. De politie ontdekte dat zijn huis door een geheime gang in verbinding stond met een berucht dievenhol, en trof de professor midden in een beraadslaging met zijn medeplichtigen aan. En hij had het enkel aan zijn weergalozе vlugheid te danken, dat hij nog op het laatste ogenblik kon ontkomen.

— Maar een verder onderzoek van het gehele huis bracht zoveel merkwaardige dingen aan het licht dat de politie er niet langer kon aan twifelen, of professor Nicholson was een hoogst gevaarlijk individu, een bendechef die reeds een aantal misdaden op zijn geweten moest hebben. Weet je nog wel, wat een opschudding het in de pers gaf?

— Zou ik het mij niet herinneren? vroeg Raffles glimlachend. Men heeft heel wat bewijzen moeten bijebrengen om de politie, die het eerst niet wilde geloven te overtuigen.

— Voor een ding is het jammer, dat Nicholson ontmaskerd is, riep Brand uit. Wij weten nu namelijk niet meer, waar hij zich bevindt en kunnen hem dus niet meer bestrijden zoals vroeger.

— Dat is inderdaad zo, Charles, maar wij hebben nog steeds voor, dat wij hem kennen, en dat hij nog steeds niet weet wie John Raffles is en achter wie deze zich verbergt.

— Maar ook hij kan zich vermommen.

— Dat zou hem zeer moeilijk vallen, Charles. Zijn buitengewone lengte en magerheid, de eigenaardige kleur van zijn groenachtige ogen en zijn enigszins gebogen houding zouden hem aanstands verraden. Neen, ondanks alles zijn wij nog steeds in het voordeel, en zodra wij er toe in de gelegenheid zijn, zullen wij de strijd met onze doodsvijand opnieuw aanbinden. Ik ben zeker... stil eens... wat is dat daar?

HOOFDSTUK II.

DE MORSETEKENS

Raffles hield de blik strak gevestigd op een punt aan de horizon.

Hij was half opgestaan, en had zijn sigaret in het grint aan zijn voeten geworpen.

Brand wilde iets vragen, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op, en wees met uitgestrekte vingers naar een punt in het noord-oosten.

Brand keek in de aangewezen richting, maar kon eerst niet ontdekken hetgeen zozeer de aandacht van Raffles scheen te trekken.

Plotseling echter ving zijn oog een korte schittering op, die aanstonds herhaald werd, nog eens, en nog eens, met ongelijke tussenpozen.

Raffles stak zijn hand in zijn binnenzak, haalde er zijn agenda uit, en begon er enige aantekeningen in te maken.

De zonderlinge flikkeringen duurden nog enige tijd voort, en hielden toen plotseling op, even plotseling als zij begonnen waren.

— Wat zou dat betekenen? vroeg Brand op zachte toon alsof hij vreesde dat iemand anders behalve Raffles hem zou horen.

— Dat kan ik nu nog niet zeggen, want het was een vraag. Kijk maar, daar komt het antwoord al, riep Raffles uit. Daar naar de kant van de Westminster Road.

Raffles had goed gezien; op verre afstand, thans in het zuid-oosten, scheen antwoord te worden gegeven op die zonde-

derlinge seinen van zoëven.

Het waren dezelfde flikkeringen, onderbroken door rustpozen van verschillende duur.

— Is het niet toevallig, Charles, zei hij na een poos, dat ons eerste verblijf op het dak na dat, het welk ons in dat gevaarlijk avontuur stortte, ons deze geheime boodschap doet ontdekken?

— Wat was het eigenlijk? Ik heb het niet van het begin af kunnen volgen.

Raffles sloeg een blik in de agenda en antwoordde:

— Daar ginds, in de richting ergens van Victoria Embankment werd in gewone morsetekens geseind: *Attentie het geld wordt overmorgen verzonden per schip. Wat moet ik doen? Daarop werd, aan de kant van Westminster Road door middel van een heliograaf geantwoord: Verwacht nadere gegevens te verkrijgen. Vannacht om één uur op de bekende plek.*

— Wat drommel heeft dat te betekenen? vroeg Brand verwonderd.

— Het is dunkt mij, maar voor één uitlegging vatbaar, antwoordde Raffles, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak. Het is duidelijk dat het hier een zaak geldt, die het daglicht niet kan velen, anders zouden die twee correspondenten wel langs telegrafische of telefonische weg met elkaar in verbinding zijn getreden. Het geldt hier iets, waar grote haast bij is, en daarbij bewijst een heliograaf voortreffelijke diensten.

— Maar voor den drommel, over welk geld werd er dan geseind? vroeg Brand ongeduldig.

— Beste Charles, zei Raffles bedaard, ik ben geen gedachtenlezer. Ik beken volmondig, dat ik er niet het flauwste vermoeden van heb waarvan hier sprake is. Alleen beweer ik, dat het een zaak van groot gewicht betreft, een zaak, waarvan het wellicht de moeite zal lonen als wij er wat meer van zouden kunnen te weten komen.

Raffles dacht even na, raadpleegde nogmaals zijn agenda en zei:

— Er is hier sprake van een geldzending per schip. Om een bagatel gaat het dus niet. Wanneer het echter iets van belang is, moet er dunkt mij, iets van in de krant hebben gestaan.

— Ik heb er niets van gelezen, zodat het misschien wel niets te betekenen kan hebben, Edward.

— Dat betwijfel ik, Charles. Ik ben integendeel van oordeel dat wij hier te doen hebben met een zeer belangrijk geval. Het bevat mij niets, dat het eerste bericht, afgaande op richting en afstand, verzonden moet zijn in de buurt van Whitehall, waar onze verschillende ministeries zijn gevestigd. Laten wij nu vlug naar beneden gaan, dan kunt jij je register eens napluizen en zal ik de laatste bladen nog eens zorgvuldig doorlezen.

Brand zag zeer goed in, dat Raffles, na enige dagen van lusteloosheid, weer was aangegrepen door 'n ontombare lust tot daden, zodat hij er niet aan dacht zijn vriend af te brengen van zijn voornemen, een zaak te onderzoeken welke het toeval onder zijn aandacht had gebracht.

De twee vrienden gingen met de lift neer tot de eerste verdieping, waar zich de bibliotheek bevond en waar zij wel wisten, dat de oude Gaston de laatst aangekomen kranten zou hebben neergelegd.

Brand opende aanstonds de grote boekenkast, en nam uit een goed verborgen lade een lijvig register, dat bijna geheel en al volgeplakt bleek te zijn met diverse courantuitknipsels, zorgvuldig gerangschikt en geregistreerd.

Raffles deed een greep in een stapel-

tje dagbladen en liet zich in een grote leren stoel dicht bij een der ramen vallen.

Een kwartier lang hoorde men niets dan geritsel van de bladen van het register die werden omgeslagen en het gemopper van Raffles die krant op krant raadpleegde, zonder blijkbaar iets te vinden.

Plotseling slaakte Brand een uitroep van zegepraal.

— Hier is iets wat althans niet geheel onmogelijk lijkt, riep hij uit, terwijl hij zijn wijsvinger hield op een knipsel van de Times, niet groter dan vijf regels, maar voorzien van wat de persmensen een dubbele kop noemen.

Raffles was opgestaan en Brand boog zich over het register en las met zijn heldere stem:

GROTE GOUDZENDING NAAR BELGIE

Goudzending ten behoeve van de herstelbank.

Naar wij uit gezaghebbende bron vernemen, ligt het in het voornemen van het departement van financiën, binnen niet al te lange tijd een grote zending goud naar Brussel te verscheppen, om te voldoen aan onze overeenkomst met de Belgische regering waar aan wij een grote bijdrage hebben toegezegd voor financiële hulp.

Raffles had aandachtig geluisterd, en begon nu langzaam het vertrek op en neer te lopen.

— Heb je niets anders gevonden? vroeg hij.

— Niets, luidde het antwoord.

— Dan moet dat het zijn. Dat zou ook kloppen met het feit, dat de eerste seinen uit de diplomatieke wijk zijn gekomen.

Toen stampvoette hij ongeduldig en vervolgde:

— Maar wij moeten méér weten. Wanneer wordt het geld verzonden? Wie is de man die dit weet, en die blijkbaar 't geheim verraden heeft. Wie is de man die de boodschap in ontvangst nam?

Waar is die bekende plek?

Raffles beet zich op de lippen, maar toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Mee naar het dak, Charles, riep hij uit. Wij zullen nog eens op de loer gaan staan. De kans is niet geheel en al uitgesloten, dat er vandaag nog meer zal worden geseind.

— Best mogelijk, riep Brand uit. Het is gelukkig mooi weer, en wij kunnen onze sigarettenkokers vullen. Maar zoëven dacht ik er over na dat het van die mensen zeer onvoorzichtig is, om elkander in gewoon morseschrift deze soort berichten toe te zenden.

— Maar Charles, wie zou er nu op rekenen, dat er toevallig in Londen twee mannen ergens op een dak zitten, die even toevallig het sein waarnemen en, nog groter toeval, het morseschrift kennen?

Onder het spreken waren de twee vrienden het vertrek weer uitgegaan en hadden zich naar de liftkooi begeven.

Deze bracht hen binnen een minuut naar de bovenste verdieping, en aldra hadden zij hun waarnemingspost op het dak weer ingenomen.

Het was drie uur in de namiddag en er zou van het geduld van de beide mannen veel gevergd worden.

Kwartier na kwartier, uur na uur verliep, zonder dat de verwachte lichtflikkeringen zich herhaalden.

De zon neigde reeds ter kimme en binnen een half uur zou zij achter de huizen verdwenen zijn, maar om acht uur, juist toen de twee vrienden wachtensmoede hun uitkijkpost wilden verlaten, greep Raffles Brand bij de arm en riep uit:

— Daar is het weer! Opgelet!

Inderdaad. In het noord-oosten, ergens boven op een dak, begonnen de lichtseinen weer te schitteren.

Het kostte Raffles en Brand die het gewone Morseschrift voortreffelijk ken-

den, weinig moeite, om het volgende te noteren:

Attentie! Vervoer van 't geld heeft plaats in vrachtauto's naar Dover. Vandaar per geharterd schip naar Antwerpen, en verder per trein naar Brussel. Kom vannacht niet om één uur op de bekende plek. Moet overwerken. Is vier uur bij de Tower goed?

Ternauwernood had Raffles deze eigenaardige mededeling in zijn agenda genoteerd of de tweede heliograaf gaf het volgende antwoord, even kort als duidelijk:

Vannacht om vier uur bij de Tower.

Ik zal u in een taxi wachten.

De lichtflikkeringen hielden nu op, en bijna op hetzelfde ogenblik verdween de zon achter de daken der huizen, zodat het verder onmogelijk was, zich van dit hemellichaam te bedienen voor het overbrengen van berichten.

Na enige tijd gezwegen te hebben, zei Raffles terwijl hij het opschrijfboekje in zijn zak liet glijden:

— Een aanslag op die goudzending dus. Op het geld dat voor de herstelbank bestemd is.

— Neen, Charles, dat zullen wij voorkomen, dat goud is te dringend nodig tot verbetering van de economische toestanden, en het zal dan ook in Brussel aankomen, als ik er iets aan doen kan.

— Ik begrijp alleen niet goed, hoe men het durft wagen, zulk een zending onderweg aan te houden, riep Brand uit. Ik gaf er heel wat voor, als ik wist wie hier achter zitten.

— Aan je wens zal worden voldaan, Charles, want wij zullen het vannacht weten.

— Wat ben je van plan?...

— Vannacht om vier uur bij de Tower te zijn. Ja, Charles, en jij gaat met me mee...

HOOFDSTUK III.

DE MAN IN DE AUTO

Raffles was er de man niet naar, een eenmaal opgevat plan halverwege te laten varen, dus reeds gedurende de maaltijd, die de twee vrienden in de villa gebruikten, beraamden zij hun plannen voor die nacht.

— Het zal niet raadzaam zijn, zei Raffles, ons te vermommen.

— Nemen wij Henderson mee?

— Misschien kan hij ons op enige afstand met een auto volgen, maar ik geloof niet, dat het nodig zal zijn. Hoe minder wij opvallen, hoe beter.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en stond op.

— Wij hebben nog juist de tijd, een paar bedrijven van De Barbier van Sevilla te gaan horen, zei hij. Dat zal ons in de goede stemming brengen voor onze onderneming van hedennacht. Een paar dagen werkeloosheid hebben mij ontzenuwd en ik heb wat afleiding nodig.

— O, wat dat betreft, ik denk, dat je afleiding genoeg zult krijgen, zei Brand ironisch. Méér afleiding dan je in één enkele nacht zult kunnen verwerken.

— Zoveel te beter.

— Liederen, die een goudzending denken te overrompelen, zullen wel niet veel om een mensenleven geven, als hierdoor hun plannen gevaar zouden lopen.

— Best mogelijk, Charles, heb ik het mis of wis? Ik zou zo zeggen, dat je niet veel lust in de onderneming hebt. Moet ik ditmaal je hulp ontberen?

— Dat weet je wel beter, Edward, riep Brand verontwaardigd uit. Ik acht het alleen mijn plicht, je te waarschuwen voor de gevaren die je kunnen bedreigen.

— En ik acht het onze plicht, wat voort te maken, anders zullen wij de grote aria van Almaviva nog missen.

Daarop viel niets meer te zeggen, dat begreep Brand, en zo waren de twee vrienden een ogenblik later op weg naar het operagebouw, waar zij plaats namen in de voor Lord Aberdeen gereserveerde loge. Niemand, die hen daar zo op hun gemak zag zitten zou een moment vermoed hebben, dat hij te doen had met de lang gezochte John Raffles, alias Lord Lister en diens secretaris, die voornemens waren een nachtelijk avontuur te ondernemen, waarvan zij de omvang thans nog niet konden overzien, maar dat stellig niet zonder gevaar zou zijn.

Na afloop van de voorstelling begaven Raffles en Brand zich naar een in de nabijheid gelegen restaurant en gebruikten daar een stevig souper, daar zij niet konden weten, hoe lang zij hun onderzoek zouden moeten voortzetten, zonder in de gelegenheid te zijn, opnieuw voor de inwendige mens te zorgen.

Het was bijna half twee, toen zij vertrokken en zich te voet naar hun huis in de Cromwellstreet begaven.

Het was een donkere nacht, en de wind die was komen opsteken was tamelijk guur.

In de verte liet de klok van de St. Pauls' kathedraal vier slagen horen.

Het stadsrumoer was bijna geheel en al verstomd, maar over enige uren zou het leven van de wereldstad opnieuw ontwaken en met zijn lawaal de duizenden straten van de onmetelijke stad vullen.

Het was bijna geheel donker, maar toch was in het oosten reeds een flauwe schemering te bespeuren die de nadering van de komende dag aankondigde.

Op de hoek van de Tower Wharf en Little Tower Hill, dicht bij de Tower Bridge zwierven twee haveloze gedaanten een oude vrouw en een nog oudere man.

Zij waren in lompen gehuld en schenen zich vruchteloos tegen de gure nacht te beschermen, de vrouw door een omslagdoek vol gaten, de man door een oude, tot op de draad versleten fietscape, die hem tot bijna op de knieën hing.

Nu en dan spraken zij met bevende stem een late voorbijganger aan en vroegen om een aalmoes, terwijl zij tegelijkertijd met schuwe blikken om zich heenkeken, om zich er van te vergewissen dat er geen politieagent in de nabijheid was.

Deze twee armelijke mensen, die oude man met zijn ingevallen, hol gelaat en zijn droge hoest, die vrouw met haar door het werken verkromde armen, waren John Raffles en Charles Brand.

Zij hadden zich een uur tevoren in hun respectieve slaapkamers vermomd en konden er nu wel zeker van zijn, dat hun beste vrienden hen niet zouden herkennen.

Zij hadden, ofschoon het uur hetwelk in de heliografische boodschap genoemd was, nog niet was aangebroken de gehele buurt rondom de Tower reeds afgezocht.

Zij waren begonnen bij de Tower Bridge, waren de Little Tower Hill ingeslagen, en hun ommeegang voortzettend langs de Great Tower Hill bereikten zij opnieuw de Theemskade.

Deze rondwandeling had omstreeks een kwartier geduurd, maar zij hadden niets bijzonders ontdekt en ook geen wachtende taxi.

De twee vrienden hadden een schuilplaats gezocht in een portiek in laatstgenoemde straat en bespraken voor het laatst hun plan.

— Het is nu bijna kwart voor vier, Charles, begon Raffles, en het kan niet lang meer duren, of de auto moet verschijnen. Het is nu zo stil dat wij van verre het naderen van een auto moeten kunnen horen.

— Stil eens even, zei Brand, terwijl hij zijn hand op de arm van Raffles legde, ik geloof dat ik daar al iets hoor.

Inderdaad zagen zij van de zijde van de Lower Thamesstreet een auto naderen.

Raffles en Brand staken voorzichtig het hoofd om de hoek van het portiek en een ogenblik later reed een auto snel voorbij.

Zij verlieten hun schuilplaats, liepen de straat uit, sloegen de hoek om en zagen hoe de auto Tower Wharf afreed, en op de hoek van de Little Tower Hill stopte.

Dadelijk waren de twee vrienden in hun rol.

In gebukte houding liepen zij naar de auto, een grote donkere grijze wagen.

Achter het stuurwiel zat een ineengedoken man wiens gelaat moeilijk te zien was, daar hij de brede kraag van zijn jas zo hoog mogelijk had opgeslagen en zijn pet diep in de ogen had getrokken.

Raffles en Brand sloften naar de auto terwijl Raffles een bevende hand aan zijn hoed bracht.

De chauffeur had dichtbij een lantaaren gestopt zodat het binnen in de wagen tamelijk verlicht was.

De portierruit aan de kant, waar Raffles naderde was neergelaten, waarschijnlijk om de passagier gelegenheid te geven, nu en dan het hoofd naar buiten te steken, om te zien of de man met wie hij afgesproken had nog niet kwam opdagen.

Raffles trad op de auto toe, boog zich voorover en zei op klagende toon:

— Om godswil mijnheer, heb medelijden. Mijn arme vrouw sterft van de honger. Ik ben al weken werkeloos. Wij hebben geen onderdak, geef ons alstublieft wat geld.

De man die in de auto zat wendde een nors gelaat naar de gewaande bedelaar, en zei op dreigende toon:

— Maak onmiddellijk dat je wegkomt, of ik zal je door mijn chauffeur aan een politieagent laten overleveren.

Raffles had moeite een kreet te onderdrukken toen hij deze stem hoorde en het gelaat van de man zag die in de auto zat.

Die man was professor Nicholson, zijn doodsvijand, de man met wie hij reeds enige malen het staal had gekruist en aan wiens handen hij nog niet lang geleden ontkomen was, juist toen de Koning van de Misdaad hem een vreselijke dood wilde laten ondergaan.

Hij wist zich echter te beheersen en slaakte een diepe zucht en verwijderde zich schoorvoetend.

Hij scheen iets aan de oude vrouw te zeggen, die in snikken losbarstte en trok haar toen met zich mee.

Dit was slechts schijn, want Raffles bleef op enige afstand staan achter de auto, wierp snel een blik achter zich, overtuigde zich dat niemand hem gevolgd was en voerde Brand met zich mee in de portiek van een groot huis.

— Hier kunnen wij de auto in het oog houden, zei hij. Wie denk je dat in die auto zit?

— Zeg het maar gauw, Edward.

— Niemand anders dan professor Nicholson, op wiens hoofd de politie een prijs van duizend pond sterling, heeft gesteld.

Er verscheen een trek van ongeloof op het gelaat van de jongeman.

— Weet je dat wel zeker; heb je goed gezien?

— Ik zou mij in alles kunnen vergissen, maar daarin niet antwoordde Raffles. Hij heeft zich weliswaar glad geschoren maar ik herkende hem toch onmiddellijk. Doodsvijanden vergeten elanders gelaat niet zo snel, en ik was maar al te blij, dat ik mij goed vermomd had.

— Dus hij is de man, die dit plan be-raamd heeft?

— Niemand anders en wij hadden het aanstonds moeten begrijpen. Het is juist iets voor hem om zulke plannen op touw te zetten. Hij behoeft nu niet meer de rol te spelen van de geleerde professor en heeft niets te verliezen behalve natuurlijk zijn vrijheid, en misschien wel zijn hoofd.

— Wat gaan wij nu doen?

— Rustig afwachten tot zijn medeplichtige komt, en dan naar omstandigheden handelen. Het treft dat de auto dicht bij een straatlantaarn geparkeerd is en ik hoop dat wij het gelaat van die man zullen kunnen onderscheiden. Ik vermoed dat die medeplichtige iemand is, die kennis heeft van de omstandigheden, waar onder de verzending van het goud plaats heeft, dat wil zeggen van een of ander ambtenaar misschien wel aan het Ministerie van Financiën.

— Waarom zou Nicholson niet uitstappen?

— Ik denk dat hij de man in zijn auto zal meenemen, om daarbinnen hun plan uitgebreid te bespreken.

— Maar dan kunnen wij niet te weten komen wat zij doen zullen, Edward, riep Brand uit.

— Misschien toch wel, amice, zei Raffles glimlachend.

HOOFDSTUK IV.

HET AFGELUISTERDE PLAN

Het geduld van de twee vrienden zou niet al te lang op de proef worden gesteld.

De handlanger van professor Nicholson scheen een man van de klok te zijn want nauwelijks was de vierde slag van de klok van de St Pauls' kathedraal verklonken, of met snelle schreden kwam uit de Little Tower Hill een man aanlopen in een lange mantel gewikkeld, en met de hoed diep in de ogen gedrukt; blijkbaar iemand die niet gaarne herkend wil worden.

De straat maakte hier een flauwe bocht en van uit hun schuilplaats konden de twee vrienden, zonder zelf gezien te worden, goed waarnemen wat er daar-ginds voorviel.

Er viel echter niets voor, want de man die in de auto zat, en die de snel naderende schreden blijkbaar ook had gehoord, opende het portier en de medeplichtige stapte in, waarna het portier dichtklapte en de auto weg reed.

— Voor den drommel, zij zullen ons waarachtig nog ontkomen, riep Raffles uit. Dat mag in geen geval gebeuren. Ga naar huis, Charles, en wacht daar mijn terugkomst af.

Nog voor de jongeman iets had kunnen vragen, had Raffles de portiek verlaten en rende nu als een pijl uit de boog de auto achterna.

Charles zag hoe zijn vriend de wagen bereikte juist toen deze een hoek omsloeg.

— Die duivelse kerel, mompelde nu Brand hoofdschuddend voor zich heen. Ik mag lijden dat hij niet door een politieagent wordt gezien anders kon de zaak wel eens verkeerd aflopen.

Na deze opmerking wendde Brand zich om, en aanvaardde de terugweg.

De auto, die Raffles achtervolgde was van een oud model. Aan de achterkant was een rechthoekige bagage koffer bevestigd, waar hij op sprong. Onmiddellijk haalde hij een klein glinsterend voorwerp uit zijn zak.

Het was een kleine, eigenaardig gevormde boor, eigen vinding van Raffles, die hem reeds menige dienst had bewezen, en die met één hand bediend kon worden.

Het instrument behoefde slechts op het hout gedrukt te worden en de op en neer bewegende hand bracht het in snel ronddraaiende beweging.

Raffles plaatste de boor zo dicht mogelijk tegen de achterzijde in het hout van de kap en binnen enkele ogenblikken had hij er een gat in geboord van omstreeks twee centimeter middellijn.

Raffles liet het instrument weer in zijn zak glijden en haalde nu een tweede voorwerp te voorschijn, dat er op het oog tamelijk ingewikkeld uitzag en toch niets anders was dan een eenvoudige microfoon.

Raffles plaatste de ontvanger van het instrumentje in het zoëven geboorde gat, waarin het precies paste, verbond

het snoer met de kleine zakbatterij en hield daarop de hoorn van 't toestel met de rechterhand tegen zijn oor gedrukt.

Dit alles had nauwelijks een halve minuut geduurd en geen der twee inzittenden scheen er iets van gemerkt te hebben.

Raffles kon nu duidelijk woord voor woord verstaan wat daarbinnen gesproken werd.

De auto was Little Tower Hill uitgereden, sloeg toen links af, reed de King Street ten einde en reed snel onder het spoorwegviaduct door, de Minoriestreet in.

Dicht bij de Leaden Hall Street stopte de chauffeur, en de man met de mantel stapte uit, haalde onder het lopen een sleutel uit zijn zak, en ontsloot de deur van een tamelijk vervallen huis.

De taxi had zo onverwacht gestopt dat Raffles geen tijd had om van de wagen te springen en bracht enige zeer onaangename ogenblikken door.

Tot zijn geluk wendde de man zich niet om, en reed de auto ook aanstonds weer verder.

Het ging nu in snelle vaart langs Cornhill, Cheapside en Newgate Street, toen gestopt werd op de hoek van Giltspure Street.

Nu was Raffles er vlugger bij en had zich van de wagen laten glijden, waarna hij zich snel verscholen had achter een taxi, die aan de tegenovergestelde zijde van de straat geparkeerd stond.

Hij zag nu Nicholson uitstappen en de auto hierop onmiddellijk weer wegzijden.

Zijn oude vijand wierp een snelle blik om zich heen en ging toen het hoekhuis binnen, waarvan hij blijkbaar een sleutel bezat.

Raffles maakte nu dat hij wegkwam, want als Nicholson vanuit het raam van zijn kamer een blik op de straat zou slaan dan was het niet onmogelijk, dat hij Raffles achter de taxi zou ontdekken.

Hij sloeg de eerste de beste dwarsstraat in, wenkte een voorbijrijdende taxi, waarvan de chauffeur hem pas wilde vervoeren toen Raffles hem van tevoren betaalde en verzocht de man hem naar de Cromwellstreet te brengen, tot

dicht bij zijn huis.

Te voet begaf hij zich naar de kleine deur in de muur, die het park achter de villa afsloot van een volkomen verlaten zijstraat.

Het was reeds klaarlichte dag toen Raffles de sleutel in het slot van deze deur stak en het park binnen ging.

Als hij soms mocht gemeend hebben, dat Brand zich ter ruste had begeven, dan zou blijken, dat hij zich vergist had, want de jongeman, die zijn vermomming had afgelegd, zat op het terras, dat op het park uitkeek, kalm een sigaret te roken en te genieten van het verrukkelijk ochtenduur.

Hij zag Raffles reeds in de verte aankomen en ging hem opgewekt tegemoet.

— Blij dat je er weer bent, riep hij opgeruimd uit. Is alles goed gegaan?

— Zo goed als ik maar wensen kon, amice. Maar voor ik je alles in bijzonderheden meedeel, zou ik mij wel gaarne ontdoen van mijn vermomming. Ik stel het op prijs dat je op me bent blijven wachten.

Hij knikte zijn vriend toe en ging de trappen van het terras op, om zich naar zijn slaapkamer te begeven en daar zijn vermomming af te leggen.

Op de drempel van de tuindeur wendde hij zich nog eens om en zei:

— Mij dunkt dat wij hier nog maar even moesten blijven zitten. Het is nu heerlijk in het park. Ik kan trouwens alles in een kwartier vertellen en dan zullen wij zo verstandig zijn, nog wat nachtrust te nemen, want wij zullen onze krachten wel nodig hebben, zoals je zult horen.

Brand behoefde niet lang te wachten, want aldra verscheen Raffles weer als Lord Aberdeen.

Hij nam in een gemakkelijke rieten stoel plaats, legde zijn lange benen over elkaar, onderdrukte een geeuw, en zei:

— Ik zal maar met de deur in huis vallen, Charles; ik ken nu de plannen van Nicholson en zijn medeplichtige.

— Hoe is dat mogelijk? riep Brand verwonderd uit.

— Ik ben op de koffer achter op de auto gesprongen en heb een gat geboord

in de achterkant van de auto. Op die wijze viel het mij niet moeilijk af te luisteren wat de twee inzittenden daarbinnen bespraken.

— Knap gedaan. Wie was de andere?

— Hij heet Owen Redman, en hij is zoals ik reeds vermoedde, ambtenaar aan het Departement van Financiën.

De bende van de Gouden Sleutel waarvan Nicholson de aanvoerder is, heeft overal haar connecties en toen de Koning van de Misdaad er de lucht van kreeg dat er een grote hoeveelheid goud naar Brussel zou worden verzonden, er is sprake van vijftig miljoen pond sterling, toen moet het hem betrekkelijk weinig moeite hebben gekost, iemand te vinden die over te halen zou zijn het juiste tijdstip van het transport en de reisroute te verraden.

— Het is een brutaal stukje, maar de heren zijn voornemens de aanslag op het Kanaal te wagen. De gecharterde boot is niet groot en met hoogstens twintig of vijftwintig koppen bemand, behalve de vier beampten van het Ministerie van Financiën, die er voor aansprakelijk zijn, dat de goudzending veilig aankomt.

— Zij zullen het toch niet proberen met zijn tweeën een schip aan te houden, aan boord waarvan zich twintig of vijftwintig man bevinden?

— O, maar Nicholson heeft voor een

overweldigende overmacht gezorgd.

— Er doen dus meer personen aan mee?

— Zestien man, Charles.

— Dat is een hele bende, voldoende om een flink kaperschip te bemannen.

— Het is geen kaperschip, Charles. Wat denk je wel dat zij daarvoor gebruiken?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Een Amerikaanse duikbootjager.

— Dus met zulk een snel lopend schip willen zij midden op het Kanaal het goudschip aanhouden?

— Precies.

— En welke route wordt gevolgd?

— Van Londen naar Vlissingen en vandaar over de Schelde naar Antwerpen.

— En wanneer heeft het transport plaats?

— De Virginia, zo heet het goudschip vertrekt morgen van Dover.

— Drommels dat is vroeg. Als wij de plannen van de schurken moeten verijdelen zullen wij ons moeten haasten, riep Brand verschrikt uit.

— Dat moeten wij, Charles, en daarom zullen wij beginnen met naar bed te gaan. Enige uren slaap zal ons goed doen.

HOOFDSTUK V.

VOORBEREIDSELEN

Het was omstreeks twee uur in de namiddag van dezelfde dag, toen de twee vrienden zich in de kleine eetzaal van hun huis tegoed deden aan een stevige maaltijd.

Zij waren kort te voren opgestaan en hadden zich verkwikt met een koud bad.

Welke avonturen hen ook mochten te wachten staan, zij waren bereid ze onder de ogen te zien.

— Wij nemen Henderson natuurlijk mee op deze tocht? vroeg Brand.

— Dat spreekt van zelf. Het is juist iets voor onze reus mee te helpen de Koning van de Misdaad klein te krijgen. Wij zullen zijn grote spierkracht niet kunnen missen, want bedenk wel, dat wij in ieder geval tegenover een overmacht komen te staan.

— Ongetwijfeld; op welke wijze denk je eigenlijk Nicholson te lijf te gaan?

— Ik heb eerst aan onze eigen motorboot gedacht maar daarvan ben ik toch teruggekomen. Onze boot is te klein en met geweren zullen wij ons niet voldoende kunnen verdedigen tegen een mitrailleur, misschien wel tegen klein snelvuurgeschut.

— Op welke wijze dan zullen wij optreden?

— Eenvoudig door gebruik te maken van onze vliegmaschine.

— Van de Duivel der Lucht? riep Brand uit.

— Precies. Wij kunnen een mitrail-

leur meenemen, zoals wij er een hebben in ons arsenaal en daarmee komen wij al heel wat verder. Het toestel is bovendien voorzien van draadloze telegrafie en de snelheid is, zoals je nog wel zult weten, zo groot, dat Nicholson er niet aan zal kunnen denken om te ontsnappen als wij hem eenmaal beet hebben.

— O, wat dat aangaat, Edward, daarvoor ben ik niet bang, zei Brand lachend. De vraag is maar, of Nicholson zijn plan niet dadelijk zal opgeven als hij ons gewaar wordt.

— Dan zal het te laat zijn. Bovendien, alle bezwaren vallen in het niet, want ik ben voornemens, persoonlijk met die schurk af te rekenen.

— Heel goed, maar ten slotte zal je toch de gewapende macht te hulp moeten roepen, want alleen daar hoog in de lucht, zullen wij toch niet in staat zijn, ons van Nicholson en zijn bende meester te maken.

— Dat vrees ik ook. Ik zal dan ook handelen, zoals de omstandigheden voorschrijven, en als het moet, radiografisch de hulp van onze vloot inroepen.

— Wanneer vertrekken wij?

— Vannacht nog.

— Om hoe laat?

— Wij vertrekken omstreeks vier uur in de ochtend, als het dus nog tamelijk donker is. Je weet, dat wij desnoods vijftig uur achtereen in de lucht kunnen blijven, zonder genoodzaakt te zijn te

landen. Ik ben trouwens bezig met proefnemingen, die, als zij slagen ons in staat zullen stellen een volle week en langer in de lucht te blijven.

— Het is haast ongelooflijk. Het duizelt iemand als je aan zulke krachten denkt.

— Nu zeker nog, maar binnen korte tijd zal dat alles weer gewoon zijn. Bedenk maar eens hoe ongelovig wij waren bij het lezen van de verhalen van Jules Verne. Denk eens aan het luchtschip Zwaarder dan de lucht, in Robur de Veroveraar. Aan de wonderlijke duikboot in Twintig mijlen onder zee. Aan het Monsterkanon van Staalstad. Dat alles kwam ons voor als dingen, ontsproten aan een zeer vruchtbaar fantastisch brein, maar die nooit verwezenlijkt zouden worden. En toch zijn zij voor het grootste gedeelte verwezenlijkt en binnen afzienbare tijd zullen zij alle het zijn. Voor het menselijk vernuft bestaan geen grenzen.

— Ik begin het nu langzamerhand ook te geloven, Edward. Maar zeg mij nu eens waar wij zullen blijven in afwachting van de komst van Nicholson en zijn mannen.

— Wij blijven net zo lang in de lucht tot wij ze in het vizier krijgen. Zij zullen ons waarschijnlijk houden voor een Engels postvliegtuig of een vliegtuig van de vaste luchtlijnen. Wij zullen zo hoog blijven, dat het niet mogelijk zal zijn, ons te herkennen, want ik geloof, dat Nicholson weinig aangename herinneringen moet hebben aan de Duivel der Lucht en zou herkennen als het te laag vloog.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij zullen nu langzamerhand een begin maken met onze voorbereidselen. Eerst moet de mitrailleur aan boord worden gebracht en Henderson moet de vliegmaschine duchtig nazien. Wij zullen bij tijds gaan slapen, want de dag van morgen zal ongetwijfeld veel van ons vergen. Ik zelf zal eens nazien, hoe het staat met de aanwezigheid van Engelse oorlogsschepen in het Kanaal, wat ik wel te weten zal kunnen komen op het Ministerie van Marine, waar ik vrij wat vrienden heb. Jij zelf zult er goed aan

doen het huis in het oog te houden, waar Nicholson zich ophoudt. Hij mocht zijn plannen eens wijzigen, en dan zouden onze voornemens ook veranderd moeten worden.

— Waar is het ergens?

— Op de hoek van de New Gatestreet en Holborn Viaduct; het is juist een huis voor hem, niet al te groot en met minstens twee uitgangen. Ik heb je trouwens al gezegd, dat hij zich onkenbaar heeft trachten te maken door zich glad te scheren.

— Ik begrijp niet, dat hij zich in Londen durft vertonen, riep Brand uit.

— Misschien is hij hier slechts tijdelijk en alleen om deze zaak te regelen. Waarschijnlijk woont hij bij een van de bendeleden en verlaat hij alleen diens huis als het donker is.

— En die andere vent, zijn medeplichtige, de beambte van het Ministerie van Financiën, Redman is, geloof ik, zijn naam.

Raffles antwoordde niet dadelijk op deze vraag, maar bleef een ogenblik in gedachten verdiept.

Toen zei hij:

— Als ik heel zeker wist, dat Redman zich zodanig gecompromiteerd heeft, dat de onomstotelijke bewijzen van zijn verraad te leveren zouden zijn, dan geloof ik dat ik de politie toch nog in kennis zou stellen met wat ik ontdekt heb, waarna wij het goud via een andere weg zouden kunnen transporteren, en het transportschip de Virginia, niet met goud maar met een lading granaten en een paar goed verborgen kanonnen het Kanaal zouden kunnen opzenden. Maar ik ben daar niet zeker van, en als de man eenvoudig alles loochent zou ik de politie zeer moeilijk kunnen mededelen, wat wij gister nacht verricht hebben en op welke eigenaardige wijze wij de heliografische boodschap van de twee bandieten hebben opgevangen. Redman zou men niets kunnen doen, hij zou Nicholson op de hoogte brengen en denkkelijk zou deze geheel van zijn onderneming afzien, nu hij niet eer bij verrassing kan optreden, en daarmee zou voor mij de gelegenheid voorbij zijn hem onschadelijk te maken. Neen, ik blijf er

bij, het beste is, dat wij de bandieten rustig hun gang laten gaan en trachten hen op heterdaad te betrappen. Op het allerlaatste ogenblik als de Virginia al in zee is, kan ik de havenpolitie van Dover nog altijd waarschuwen.

En daar bleef het bij.

De werkzaamheden werden nu verdeeld en Raffles en Brand gingen ieder hun wég, de eerste om inlichtingen in te winnen, de tweede, om, goed vermomd, het huis op de hoek van de New Gate Street in het oog te houden en de gangen van Nicholson na te gaan.

Omstreeks half zes in de namiddag, zag Brand een man snel uit een voor het huis stilstaande auto stappen en op de deur toelopen.

Men scheen zijn komst verwacht te hebben, want de deur ging onmiddellijk open en werd onmiddellijk weer achter hem gesloten.

Dit alles was zeer snel in zijn werk gegaan, maar toch had Brand tijd genoeg gehad om de bezoeker te herkennen.

Het was de man, die twee nachten tevoren de samenkomst met Nicholson had gehad bij de Tower.

Wat Henderson betreft, de reus had de gehele namiddag besteed aan het monteren van een mitrailleur in de vlieg-machine, en met het nazien van de verschillende onderdelen van het toestel, hetwelk in staat was met een snelheid van 1200 kilometer per uur het lucht-ruim te doorklieven, een snelheid die, als de omstandigheden het vereisten nog iets kon worden opgevoerd.

Het was half acht toen de vrienden weer bijeen kwamen in de eetzaal van het huis in de Cromwellstreet, waar de oude Gaston een eenvoudige maaltijd had gereed gezet.

Raffles en Brand bespraken hier nogmaals hun plannen, en vervolgens brachten zij enige uren door in het Hypodrome-theater, waarna zij zich omstreeks half twaalf ter ruste begaven, teneinde de volgende ochtend vroeg op de been te kunnen zijn.

HOOFDSTUK VI.

EEN VERKENNINGSVLUCHT

Het was nog donker, toen Raffles en Brand het park door de terrasdeur betraden.

Raffles keek naar de hemel en liet een goedkeurend gemompel horen.

— Het weer is ons gunstig, zei hij. Het wordt een mooie dag, zonder ochtendnevel en met goed zicht. De wind is gaan liggen, en het is nieuwe maan. Wij zullen echter moeten voortmaken, want over een half uur breekt de dag aan, en ik zou niet graag willen, dat men mij uit het park zag opstijgen.

Raffles sloot de deur zorgvuldig achter zich en hij en Brand begaven zich door het uitgestrekte park naar een open plek, die aan alle zijden door dicht struikgewas en bomen omgeven was.

Op een zelf aangelegde startbaan stond De duivel de lucht.

Voor de machine stond James Henderson, die een kleine elektrische lantaarn in de hand hield, waarmee hij de weg belichtte, die zijn meester zou moeten volgen.

Het schijnsel van de lantaarn gleed over het aluminium van de vliegmaschine die veel geleek op een reusachtige libel.

Bijna alle delen waren van aluminium vervaardigd, tot zelfs de draagvlakken en de cockpit.

— Alles gereed, James? vroeg Raffles op zachte toon, terwijl hij op de chauffeur toetrad.

— Ja, mylord, wij kunnen ieder o-

genblik opstijgen.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij moeten over tien minuten in de lucht zijn, zei hij. In het oosten begint het al te dagen, en wij moeten reeds ver boven Londen zijn voor het licht genoeg is, om ons te kunnen onderscheiden.

Raffles en Brand namen naast elkaander op de bank van de stuurstoel plaats, terwijl Henderson die de mitrailleur zou bedienen, achter hen een plaats vond.

Raffles haalde een kleine hefboom over, en de motoren sloegen direct aan.

Na een korte aanloop verhief de vliegmaschine zich bijna rechtstandig in de lucht.

Binnen enkele minuten was het vliegtuig tot een hoogte van bijna duizend meter gestegen en het geronk van de motoren zou nauwelijks hoorbaar zijn daar beneden.

Raffles liet de machine nog hoger stijgen en zette koers in zuid-oostelijke richting, de zee tegemoet.

Tegelijkertijd voerde hij de snelheid aanmerkelijk op, en het duurde niet lang of de Duivel der Lucht suisde met een vaart van ruim negenhonderd kilometer door de lucht.

Hoe snel de Duivel der Lucht ook gevlogen had, het was toch reeds volkomen dag, toen de vliegmaschine boven Dover vloog, op een hoogte van ruim drieduizend meter.

Diep onder hen glansde het water van

het Kanaal, en zo helder was de lucht, dat de inzittenden van het toestel het op deze hoogte met de kijker in zijn gehele breedte konden overzien en aan de andere kant de Belgische en de Franse kust flauw konden ontwaren.

Juist onder de vliegmaschine konden de luchtvaarders de grote schepen aan de pieren gemeerd zien liggen, die op deze hoogte niet groter dan notedoppen leken.

Brand trachtte met zijn kijker de herkomst dier schepen vast te stellen, maar dit was onmogelijk, zolang zij er zich juist boven bevonden.

Op een gegeven ogenblik stootte hij Raffles aan en wees hem op een punt aan de horizon in het westen.

Raffles, die de machine juist een grote bocht had laten beschrijven, nam de kijker uit de hand van zijn vriend over, en keek enige ogenblikken aandachtig naar het aangewezen punt.

Toen liet hij de kijker zakken, en zei zo luid hij kon om zich boven 't geronk van de motoren verstaanbaar te maken:

— Het is een vliegmaschine, Charles. Ik geloof dat het een Douglas, of een Spitfire is.

— Zij zullen het toch niet op ons voorziën hebben? riep Brand terug.

— Ik weet het niet, maar in ieder geval zullen wij die sinjeur zien te ontlopen, zei Raffles.

Dit zou hem niet moeilijk vallen, want hij wist, dat zijn Duivel der Lucht minstens tweemaal zo snel vloog als de snelste Engelse machine.

Het toestel, dat zoëven aan de gezichteinder was opgedoemd, was een gewone machine met ontploffingsmotoren.

Een nieuwe blik door de kijker overtuigde Brand ervan, dat tussen de twee toestellen de afstand snel groter werd.

Aldra was het vliegtuig met het blote oog niet meer zichtbaar, en na enige minuten kon Brand het toestel zelfs met de kijker niet meer vinden.

Intussen had men Dover geheel en al uit het gezicht verloren en De Duivel der Lucht bevond zich nu midden boven Het Kanaal.

Raffles bleef daar een uur rondvlie-

gen, nu eens hoog, dan weer laag, maar om zeven uur hadden de twee vrienden nog niets verdachts ontdekt.

In een grote boog keerde de vliegmaschine terug, thans op een hoogte van nauwelijks duizend meter, terwijl de snelheid aanzienlijk vertraagd werd, ten einde geen argwaan te wekken.

Nu was het Raffles, die zijn metgezel opmerkzaam maakte op een vaartuig dat aan het einde van een der pieren lag.

Brand bracht de kijker weer voor het oog en kon nu duidelijk de naam van het schip op de boeg lezen; het was de Virginia, het schip dat de goudzending naar België zou overbrengen.

Aan een andere pier, op enige afstand, lagen vier torpedojagers naast elkan-

der gemeerd. Op de pier waaraan de Virginia lag, stonden drie grote vrachtauto's, op deze hoogte niet groter dan speelgoed lijkend en heel kleine poppetjes droegen bedrijvig iets uit deze auto over de loopplank naar het schip, waar weer andere menselijke figuurtjes de voorwerpen, die veel op kisten leken, in ontvangst namen, waarna ze aan het oog werden onttrokken.

Men was blijkbaar doende, het goud in het schip over te laden.

Raffles bleef nog even in grote kringen boven de plek cirkelen, en toog toen weer zeewaarts.

Hij verkende de omgeving in noordelijke en zuidelijke richting, maar kon volstrekt niets verdachts ontwaren.

Wel zag hij verscheidene vrachtschepen en talrijke vissersboten, Noorse houtvaarders en andere vaartuigen, maar van de Amerikaanse duikbootjager viel niets te bespeuren.

Het was nu acht uur, en over een uur zou de Virginia het anker moeten lichten.

De auto's waren alle weggereden en alles scheen voor het vertrek gereed te zijn.

En nog altijd geen duikbootjager, die nu toch wel langs de route van het goudschip op de loer had moeten liggen.

Zou het mogelijk zijn, dat Nicholson

de Duivel der Lucht gezien en de vlieg-machine van zijn tegenstander herkend had?

Bovendien was het de vraag of Nicholson zich daardoor van zijn plannen zou laten terug houden, nu hij ze eenmaal zover had doorgevoerd.

Nogmaals vloog Raffles op grote hoogte het Kanaal langs en volgde daarbij de kust van Engeland.

Plotseling greep Brand Raffles bij de arm en wees naar een inham te midden van de hoge rotsen, die zich op deze plek bijna loodrecht uit zee verheffen.

Deze inham was van zeer grillige vorm en leek veel op een zak, die slechts door een nauwe geul van het Kanaal was gescheiden.

Het was duidelijk, dat deze inham een uitstekende schuilplaats moest opleveren voor mensen, die liever niet gezien worden, en die iets kwaads in de zin hebben.

Het was een uitgezochte plek voor zeeschuimers, daar het vaartuig dat midden in de inham lag een weinig terzijde van de geul, zeker onzichtbaar zou zijn voor ieder schip dat in het Kanaal voorbijvoer.

Er viel niet aan te twifelen, het

moest de Amerikaanse duikbootjager zijn.

Raffles had de kijker genomen en tuurde er enige tijd aandachtig door.

Toen mompelde hij:

— Twee snelvuurkanonnen aan stuurboord en twee aan bakboord, een zware mitrailleur op de voorplecht en een op de achtersteven. Men kan niet zeggen, dat Nicholson over één nacht ijs gaat. En als het goudschip geen wapens aan boord heeft, dan zou het voor de haaien zijn, als wij er niet waren.

Juist toen Raffles deze korte alleenspraak had gehouden, maakte de duikbootjager aanstalten, zijn schuilplaats te verlaten.

Om geen argwaan te wekken, vloog Raffles nog enige tijd in rechte lijn voort, langzaam maar gestadig stijgend en vloog toen in een grote boog weer terug, waarbij hij de Franse kust zo dicht naderde, dat de inzittenden van het toestel duidelijk de huizen van Duinkerken konden onderscheiden.

Om half negen was de vlieg-machine weer boven Dover terug.

Raffles boog zich naar Brand over en riep hem toe:

— Maak je gereed om te spreken met de Virginia.

HOOFDSTUK VII.

EEN ZEEGEVECHT

Brand greep naar de beugel waaraan de geluidsontvanger bevestigd was en keek Raffles vragend aan.

— Vraag hen of zij bewapend zijn, en als zij ontkennend antwoorden, zeg hen dan dat zij zich moeten laten conveyeren door een of twee Libertysche-

pen.

— En als zij de reden vragen?

— Dan zeg je dat zij gevaar lopen, aangevallen te worden door een Amerikaanse duikbootjager, die in handen van professor Nicholson is gevallen.

— Zullen zij niet vragen wie dat is?

— Natuurlijk weten zij dat, als zij tenminste de kranten lezen.

— En als zij inlichtingen vragen, over hen, die hun deze inlichtingen geeft?

— Dan antwoordt je, dat zij maar moeten doen wat zij willen. Ik heb zoëven de bewapening van die Amerikaanse motorboot opgenomen, en dat is mij lelijk tegengevallen. Met onze mitrailleur kunnen wij er niet tegen op, want zij hebben ook een afweerkanon voor vliegtuigen aan boord.

— Sapperloot. Dat is minder mooi, zei Brand verschrikt. Daarop hebben wij zeker niet gerekend.

Hij had onder het spreken de beugel over zijn hoofd vastgeklemd en de geluidshoorn tegen het oor gedrukt.

Met het kleine contactbord op zijn knieën, begon hij aansluiting te zoeken met de vaste wal, en aldra had hij contact met de marconist aan boord van de Virginia.

— Hier Virginia, klonk het in zijn oor en aanstonds antwoordde Brand:

— Gij vertrekt om negen uur? Gij kunt gerust naar waarheid antwoorden, wij zijn van uw vertrek op de hoogte. Gij gaat naar Antwerpen met een zending goud voor de Belgische regering.

— Waarom wilt gij niet zeggen, hoe gij dit weet?

— Neen. Dat kunnen wij niet, om particuliere redenen. Wij willen u alleen waarschuwen voor een groot gevaar.

— Gevaar? Waar spreekt gij van?

— Kent gij professor Nicholson?

— Natuurlijk, heel Engeland kent hem.

— Hij heeft het op de Virginia voorzien. Hij heeft een oude Amerikaanse duikbootjager gekocht en ongeveer een kwartier geleden heeft hij een kleine verborgen inham op de kust verlaten en waarschijnlijk zet hij nu reeds koers naar de route die gij moet volgen.

— Hoe weet Nicholson ons doel?

— Door verraad. Een ambtenaar van het Ministerie van Financiën heeft het verklapt.

— Dat de duivel hem hale. En toch moeten we weg. Wij hebben onze bevelen, en de Belgische Regering kan onmogelijk langer wachten. Wij moeten

om negen uur het anker lichten.

— Zijt gij gewapend?

— Wat gij gewapend noemt. De kapitein en ik hebben elk een revolver bij ons.

— Vindt gij dat zelf niet wat erg weinig voor een schip dat miljoenen overbrengt?

— Wie rekent nu op iets dergelijks? Wie gelooft nog aan zeeschuimerij? Wij hebben vier politiemannen aan boord, en dat leek ons meer dan voldoende.

— Welnu, laat mij u dan zeggen, dat de Amerikaanse duikbootjager vier goede snelvuurkanonnen, een afweerkanon en twee zware mitrailleurs aan boord heeft.

— Alle duivels. Wat moeten wij doen?

— Laat u vergezellen door een of twee Libertyschepen.

— Gij praat gemakkelijk. Weet ik of die er nog wel zijn?

— Informeer dan bij de haven-authoriteiten, ik verzeker u dat het ernst is.

— Maar waarom zouden wij ons niet laten convoyeren door een torpedojager?

— Dat kunt gij doen, en dan zult gij ook wel veilig overkomen, maar Nicholson en zijn medeplichtigen zult gij dan niet kunnen vatten. Hun duikbootjager loopt sneller dan uw torpedoboot, en zodra zij die in de gaten krijgen zullen zij rechtsomkeer maken, het goud laten schieten en aan de haal gaan.

— Daarin hebt gij gelijk. Ik zal aanstonds de autoriteiten waarschuwen.

Hiermede was het gesprek afgebroken, dat gevoerd werd tussen een voor anker liggend schip en een in grote kringen rondcirkelende vliegmaschine.

Brand deelde Raffles snel de inhoud van het zoëven gehouden gesprek mee, waarna de twee vrienden moesten afwachten wat er verder zou gebeuren.

Hun geduld zou niet op een al te zware proef worden gesteld, want er waren nog geen tien minuten verlopen of van een naburige pier maakten zich langzaam twee schepen los, die er op het gezicht uitzagen als gewone vrachtschepen.

Maar Raffles en Brand die er zich vlak boven bevonden, zagen achter de verschansing zeer duidelijk zes kanonnen

staan, drie aan ieder boord.

Deze schepen kozen zich een ligplaats uit, dicht bij de Virginia, en alles aan boord was druk in de weer om de twee schepen zoeklaar te maken.

Toen alles gereed was lichtte de Virginia het anker, liet een stoot op de stoomfluit horen, maakte zich los van de pier en voer langzaam de haven uit, op enige afstand gevolgd door de twee andere schepen.

De Duivel der Lucht verhief zich aanstonds op grote hoogte, bereid om ieder ogenblik deel te nemen aan een eventueel gevecht.

— Nu is de val gezet, riep Raffles uit, en als die daar beneden geen stomiteiten uithalen, dan zou ik wel eens willen zien, hoe Nicholson de dans zal ontspringen.

De drie schepen hadden de haven verlaten, en voeren het Kanaal op, koers zettend naar de Hollandse kust.

De Virginia ging voorop, en wel een mijl daarachter, om zo weinig mogelijk argwaan te wekken, volgde het konvooi.

Raffles begreep, dat Nicholson er zich wel voor zou wachten, de aanslag al te dicht onder de Engelse kust te ondernemen, daar hij dan groot gevaar liep, door een of ander patrouillerend vaartuig te worden aangehouden, dat door het goudschip radiografisch te hulp kon worden geroepen, voor hij de tijd zou hebben dit te beletten.

Er verliepen dan ook geruime tijd voor er zich iets bijzonders voordeed.

Maar de Duivel der Lucht was waakzaam gebleven.

In grote kringen was de vliegmaschine boven het Kanaal blijven vliegen, zorg dragende zich zo weinig mogelijk bloot te geven, door zo hoog mogelijk te blijven.

Het was bijna twee uur, toen James Henderson die de beste ogen had, aan de horizon een zwakke rookpluim waarnam, blijkbaar afkomstig van een snel varend schip.

Het duurde niet lang of dit schip werd ook voor het blote oog zichtbaar.

Er kon niet worden aan getwijfeld; het was de duikbootjager.

De donkergrijze romp stak nauwelijks af tegen de golven, en het was wel zeker, dat de opvarenden van het goudschip de naderende vijand nog niet hadden waargenomen, toen de inzittenden van het vliegtuig de jager reeds enige tijd hadden gezien.

Radiografisch konden zij de Virginia ditmaal niet waarschuwen, want het was zeer waarschijnlijk, dat de duikbootjager eveneens van een toestel voor draadloze telegrafie was voorzien, en dus het waarschuwingssein zou kunnen opvangen.

De twee Libertyschepen waren steeds als het ware in het zog van het goudschip blijven varen, maar toch niet zo opvallend, dat het argwaan zou kunnen wekken.

Vol spanning volgden Raffles en zijn twee metgezellen het toneel, hetwelk zich daar beneden afspeelde.

De twee schepen hadden de duikbootjager kalm laten passeren en zich vervolgens onmerkbaar een weinig van elkaar verwijderd, om aanstonds het kaperschip de terugtocht te kunnen afsnijden.

Het was duidelijk, dat het goudschip er niet aan had kunnen denken, de kaper te ontkomen, verondersteld, dat het dit had willen proberen, want de snelheid van het Amerikaanse schip was inderdaad veel groter.

Nicholson had wel geweten, wat hij deed, toen hij het vaartuig voor zijn rekening liet aankopen.

De duikbootjager voer nu op bijna gelijke afstand met het goudschip.

Raffles had zijn toestel aanzienlijk laten dalen, zodat de inzittenden duidelijk konden zien, hoe aan boord van de duikbootjager de kanonnen werden gericht, maar dat ook op het dek van de twee Libertyschepen de mannen zich bij hun stukken hadden opgesteld, terwijl anderen gereed stonden het loze stuk van de verschansing op het eerste sein te laten vallen en zodoende de kanonnen gelegenheid te geven te vuren.

Eensklaps dreunde er een schot over de golven en een vuurstraal scheen uit de flank van de kaper te voorschijn te schieten.

Het was blijkbaar bedoeld als een waarschuwingsschot voor de Virginia, om te stoppen en bij te draaien.

Waarschijnlijk was Nicholson op de hoogte geweest van het feit, dat het goudschip geen bewapening aan boord had.

Het goudschip scheen aanzienlijk vaart te matigen, waarna aan boord van de duikbootjager het sein werd gehesen: Draai onmiddellijk bij, of we boren het schip in de grond.

De Virginia lag nu bijna geheel stil.

De twee schepen daarachter kwamen slechts langzaam naderbij, en blijkbaar was Nicholson van mening, dat hij deze schijnbaar weerloze vaartuigen, in geval zij mochten trachten de Virginia te hulp te komen, gemakkelijk met zijn kanonnen in bedwang zou kunnen houden.

De afgevuurde granaat was vlak voor de boeg van het goudschip heengegaan en een eind verder in zee geploft.

De duikbootjager kwam snel naderbij, en stopte toen eveneens, teneinde een sloep uit te zenden, die met tien man bewapend werd.

Ongemerkt was de Duivel der Lucht de oppervlakte van de golven wat dichter genaderd en het was nu goed mogelijk met het blote oog waar te nemen wat zich daar beneden afspeelde.

De tien mannen die in de sloep hadden plaats genomen, waren blijkbaar allen zwaar gewapend en de meesten hadden een karabijn aan een riem over de schouder.

Voortbewogen door acht paar krachtige armen naderde de sloep de Virginia snel en aldra bedroeg de afstand nog slechts een paar honderd meter.

Op dit ogenblik gebeurde er echter iets onverwachts.

Een der Libertyschepen had zijn vaart aanzienlijk opgevoerd, en was er in geslaagd schuin achter het goudschip te komen, ongeveer op dezelfde hoogte als de sloep.

Raffles en Brand zagen duidelijk, hoe een stuk van de verschansing plotseling omlaag klapte, zodat 't zware snelvuurkanon zichtbaar werd.

Men tweede schot donderde over de

golven, maar ditmaal was het afkomstig van het Engels hulpvaartuig.

De granaat gierde fluitend tussen de Virginia en de sloep door, en joeg een ontzaglijke waterstraal omhoog toen het projectiel in zee plofte.

Dadelijk hielden de opvarenden van de sloep op met roeien, blijkbaar hevig verschrikt en niet wetende wat zij van dat plotselinge schot moesten denken.

Maar zoveel begrepen zij wel, dat zij groot gevaar liepen in de grond te worden geboord, als zij in de richting van het goudschip doorroeden, al beduiden de bandieten, die op de duikbootjager waren achtergebleven, hen met gebaren, dat zij verder moesten gaan.

Aan boord van het kaperschip scheen men de toestand volkomen juist in te zien.

De kanonnen werden ijlings naar het snelvarende Engelse schip gewend, en een ogenblik daarna suisdend de granaaten door de lucht.

Het tweede Libertyschip had zijn tijd ook niet verloren laten gaan.

Het had zijn plaats aan de andere zijde van het goudschip verlaten en voer nu snel in de richting van het kaperschip, dat zich aldus tegenover twee vijanden geplaatst zag.

Toen pas scheen men aan boord van de kaper de betekenis te begrijpen van de aanwezigheid der vliegmaschine, die tot op vijfhonderd meter gedaald was, en boven zijn prooi, in kleine kringen boven het kaperschip cirkelde.

Wat de sloep betreft, deze dreef op dit ogenblik schijnbaar hulpeloos op de golven, daar de opvarenden de riemen hadden laten rusten.

Zij begrepen dat het thans voor hen even gevaarlijk zou zijn, de weg naar de Virginia voort te zetten als naar het schip van Nicholson terug te keren.

Onder deze omstandigheden kon de uitslag van het gevecht niet twijfelachtig zijn.

Zo scheen de bemanning, die aan boord van het kaperschip was achtergebleven er ook over te denken, want men liet de mannen in de sloep eenvoudig aan hun lot over, zonden nog een paar granaten

af op de Libertyschepen, die echter geen doel troffen, daar de kanonniërs zich niet de tijd gaven om behoorlijk te richten en wendde daarop het roer.

De bemanning voer echter niet naar Engeland terug, zoals men had kunnen denken, maar zette in allerijl koers in noordoostelijke richting, dat wil zeggen naar de Belgische kust.

Zo groot was de snelheid van het Amerikaanse schip, dat men aan boord van de twee Libertyschepen aanstonds

inzag, dat een achtervolging vergeefs zou zijn.

Men vergenoegde er zich daar mee, de vluchteling nog een paar granaten achterna te zenden, en pikte vervolgens de opvarenden van de sloep op, die zich zonder weerstand te bieden overgaven.

Het goudschip had zijn weg vervolgd, en men zou kunnen vermoeden, dat hiermee een eind was gekomen aan het avontuur en Nicholson zijn plan had opgegeven.

HOOFDSTUK VIII.

EEN NIEUWE POGING

Gedurende de vlucht had het kaperschip zijn afweerkanon gericht en een paar seconden later ontplofte er een granaat zo dicht bij de vliegmaschine, dat de hevige luchtdruk het toestel een ogenblik deed schommelen als een sloep op een kokende zee.

Onmiddellijk bracht Raffles de machine op een veilige hoogte, en spoedig bevond hij zich buiten het bereik van het vuur.

— Ik zou wel eens willen weten, of Nicholson in de sloep gezeten heeft, riep Brand Raffles toe toen de Duivel der Lucht zich weer op een hoogte van drieënzigtig meter bevond.

— Ik geloof het niet, ik meen hem floor mijn kijker op de commandobrug van de duikbootjager te hebben gezien, antwoordde Raffles. Hij was de aanvoer-

der, en moest dus aan boord van zijn schip blijven.

— Dat is jammer, anders waren wij nu voor goed van hem af geweest.

— Dat is zeker, maar ik denk, dat de politie aan die tien mannen toch wel een goede vangst heeft, meende Raffles.

— Maar zie je wel wat die schurk doet? Hij houdt brutaal aan op de Belgische kust. Hij zal toch niet zo dwaas zijn, te willen trachten zijn plan nu nog ten uitvoer te brengen?

— Daarvan ben ik nog zo zeker niet. Wat hem op zee mislukt is, dat wil hij misschien te land nog eens proberen. Ik ben van oordeel, dat hij bij het opmaken van zijn plannen, wel degelijk met een eventuele mislukking van zijn aanval op zee rekening gehouden heeft.

— Maar hij is tien man kwijt.

— Dat is geen groot bezwaar. Maar toch heeft hij een kleinigheid vergeten, en die kleinigheid zijn wij. Wij hebben gelukkig onze draadloze zender en wij zullen zo vrij zijn, onze vriend in het oog te houden en de Belgische havenpolitie op de hoogte te brengen van de nadering van deze gevaarlijke vreemdeling.

Het was omstreeks vier uur in de namiddag toen Brand zich draadloos in verbinding stelde met de havenautoriteiten van Oostende, en alles mededeelde, wat er zoëven op zee was voorgevallen, en tevens verzocht ook de overheid van Zeebrugge van dit alles in kennis te stellen.

Hij ontving ten antwoord, dat men alle nodige maatregelen zou nemen, om de Engelse bandiet een hartige ontvangst te bereiden.

Nauwelijks had Brand de waarschuwing verzonden, of er geschiedde weer iets, waarop de twee vrienden niet gerekend hadden, want de kaper, die zij geen ogenblik uit het oog verloren hadden, vertraagde zijn vaart en zette een eigenaardig gevormd vaarttuigje uit, waarin vier personen plaats namen.

Door van zijn kijker gebruik te maken kon Raffles zien, dat het een raceboot was, in staat om een buitengewoon grote snelheid te ontwikkelen, waarbij het voorste deel bijna geheel uit het water was verheven.

Onmiddellijk had Raffles het doel en het voornemen van Nicholson begrepen.

Met deze boot zou het mogelijk zijn, op onverschillig welk gedeelte van de Belgische kust te landen, al stond er niet meer dan een paar voet water.

Er waren eenzame plekken bij dozijnen aan te wijzen, waar hij aan land zou kunnen gaan, en daar de avond langzaam zou beginnen te vallen als hij de kust bereikte, zou het zeer moeilijk zijn hem te pakken te krijgen.

Voor Raffles met zijn vliegmaschine laag genoeg gedaald zou zijn om met succes van zijn mitrailleur gebruik te kunnen maken, zou de raceboot de kust reeds zo dicht genaderd zijn, dat het vuren niet zonder gevaar zou zijn voor de vele visserspinken, welke zij nu reeds

konden onderscheiden.

Bovendien zou de duikbootjager, nu slechts door twee of drie personen bediend, de raceboot wel zo lang blijven vergezellen, tot het gevaar uit de lucht geweken was.

Raffles bleek goed te hebben gezien, want het kaperschip bleef de raceboot begeleiden, tot de diepgang te klein werd.

Toen eerst wendde het schip het roer en aanvaardde de terugweg, met onbekende bestemming.

Met grote vaart stootte de raceboot over de golven en hield ter hoogte van Heist, recht op het vlakke strand aan.

Zonder iets te kunnen doen moesten Raffles en zijn reisgenoot het aanzien dat de boot door de branding heen, op een verlaten plek van de kust op het zandige strand liep, met zulk een vaart, dat het vaarttuigje wel twintig meter over het zand voortschoof, alvorens tot stilstand te komen.

De Duivel der Lucht was weer aanzienlijk gedaald, want de schemering begon te vallen, en het werd reeds moeilijk de voorwerpen op aarde te onderscheiden. Raffles en Brand zagen echter nog hoe vier mannen uit de raceboot stapten en de richting van Heist insloegen.

Een ogenblik dacht Raffles er over nog meer te dalen en te proberen, de vier bandieten, waarbij zich ongetwijfeld Nicholson zou bevinden, met zijn mitrailleur tot overgave te dwingen, maar hij zag spoedig het onuitvoerbare van dit plan in.

Ten eerste zou Nicholson hem zonder enige twijfel verraden wanneer hij zichzelf in het nauw gebracht zag, en bovendien was het gevaarlijk bij de steeds toenemende duisternis van vuurwapens gebruik te maken.

— Je ziet dat hij zijn plan niet opgeeft, riep Raffles Brand toe. Hij zal te Heist de auto nemen, die daar wel op hem zal wachten en naar Antwerpen gaan, om daar de goudzending op te wachten, die daar onmogelijk voor morgen negen uur kan aankomen.

— Maar is die man dan gek? De spoorwegdirectie is natuurlijk gewaarschuwd

en zal haar voorzorgsmaatregelen voor het vervoer van het goud nog verdubbelen.

— En toch zal hij het wagen, riep Raffles uit. Daar kun je zeker van zijn.

— Wat zullen wij doen?

— Landen, want over een half uur zal het reeds te donker zijn.

— Is hier een goed landingsterrein in de buurt?

— Ja, bijna vlak onder ons. Het is nog een oud vliegveld dat gedurende de oorlog door de Duitsers is aangelegd en door de Belgen goed in orde gehouden.

— Men zal ons vragen hoe wij hier uit de lucht komen vallen.

— Natuurlijk, maar wij kunnen zeggen dat wij verdwaald zijn. Het moet gewaagd worden, want meer dan ooit wil ik nu de plannen van Nicholson doorkruisen. Als hij denkt dat hij van mij af is, dan heeft hij het mis.

Een grote boog beschrijvend bracht Raffles de machine boven de landingsbaan en landde onberispelijk.

Daar scheen men niet voorbereid te zijn op zulk een late landing, maar er waren verscheidene hangars onbezet, en Raffles hoopte niet veel moeite te hebben zich een plaatsje voor zijn machine te verwerven, nadat hij verklaard had, van Engeland naar Nederland te willen vliegen en uit zijn koers te zijn geraakt, hetgeen zeer aannemelijk was, daar Heist op slechts enkele uren gaans van de Nederlandse grens is gelegen.

De Belgische chef van het grondpersoneel bleek echter niet een man om met zulk een verklaring genoegen te nemen, en daarom was Raffles genoodzaakt met een deel van de waarheid voor de dag te komen.

Hij liet de man zijn Engelse detectiepenning zien en deelde hem mede, dat hij was uitgezonden om een brutale diefstal te voorkomen, die waarschijnlijk gepleegd had moeten worden op de Schelde, en waarvan hij later wel meer zou horen.

Het zien van de politiepenning scheen de Belg het nodige ontzag in te boezemen, vooral toen Raffles hem mededeelde, dat de roof gepleegd zou worden ten nadele van zijn landgenoten.

Hij liet enigen van zijn mannen de vliegmaschine in een ledige hangar zetten, waarvan Raffles de sleutel ter hand werd gesteld.

— Ik zal echter over de zaak rapport moeten uitbrengen, mijnheer, zei de chef, toen Raffles en zijn twee metgezellen zich gereed maakten het vliegveld te verlaten.

— Als dat beslist nodig is, zou het mij zeer aangenaam zijn, als je er zo lang mogelijk mee wachtte, want het zou al onze plannen in de war kunnen sturen, als het te vroeg aan de grote klok werd gehangen, dat hier Engelse detectieven zijn geland.

— Wel, dan zal ik mijn superieur eenvoudig vragen, er over te zwijgen, mijnheer, zei de chef.

Door deze toezegging gerust gesteld, verlieten de drie Engelsens het vliegveld, en sloegen de weg naar Heist in.

Het was volslagen donker, toen zij daar aankwamen, en zij behoefden slechts enkele vragen te stellen aan politieagenten en hotelhouders om te weten, dat zij juist twintig minuten te laat kwamen, want ruim een kwartier geleden waren vier mannen, waarvan er een beantwoordde aan de beschrijving, welke Raffles van Nicholson gaf, in een grote grijze auto, in de richting van Gent gereden.

Raffles wist nu genoeg. Het was duidelijk, dat Nicholson meer pijlen op zijn boog had en er inderdaad rekening mee had gehouden, dat zijn plan van de aanval ter zee wel eens zou kunnen mislukken.

Raffles wist dat hij ditmaal niet de overhand had, want het plan van de aanval ter zee kende hij, en dat van de overval te land kende hij niet.

Toch dacht hij er geen ogenblik aan alles aan de Belgische spoorwegautoriteiten over te laten.

Hij kende Nicholson, en hij wist, dat de sluwheid van deze man het wellicht toch nog zou winnen van alle voorzorgsmaatregelen, welke men zou kunnen nemen.

Er ging nog een trein naar Brugge, en daar slaagde Raffles er in voor geld en goede woorden, een auto te huren.

James Henderson nam achter het stuurwiel plaats; hij had met zijn meester reeds menige tocht in België gemaakt zodat hij niet telkens naar de weg behoefde te vragen.

De route ging over Eeklo, Wachtebeke en St. Niklaas en om half elf in de avond stopte Henderson te Antwerpen voor het hotel de la Gare, waar de drie reizigers zouden overnachten.

Zij konden voor deze dag hun werk als geëindigd beschouwen, want Nicholson zelf zou niets kunnen ondernemen, voor het goud te Antwerpen gelost werd, daar de Engelse Libertyschepen de Virginia nu stellig wel zouden vergezellen totdat het goudschip veilig en wel in de haven van Antwerpen geankerd lag.

Toch rustte Raffles niet voor hij zich naar het hoofdbureau van politie, had begeven, zich daar bekend had gemaakt als James Brown, detective uit Londen, de gehele zaak van de goudzending had medegedeeld, voor zover hij dit zonder gevaar kon doen, en geïnformeerd had naar een grote grijze auto, waarin vijf vreemdelingen gezeten waren.

Zoals hij wel vermoedde wist men daar niets van een dergelijke auto, maar de hoofdcommissaris, die met de grootste aandacht geluisterd had, beloofde hem, dat hij alles in het werk zou stellen om inlichtingen aangaande die auto in te winnen.

Voor Raffles vertrok vroeg hij:

— Is u ook iets bekend, mijnheer de

commissaris, omtrent de beschermende maatregelen in de trein, die het goud van uw stad naar Brussel moet vervoeren?

— Ja zeker, mijnheer. Er gaan zes detectives mee.

— Hoe wordt het goud vervoerd?

— In een goederenwagen.

— Toch zeker een gepantserde.

— Neen, dat niet, maar het is een stevige met ijzer beslagen wagen, mijnheer en het zal niet zo gemakkelijk zijn daar binnen te dringen.

— Hoeveel personen zijn er in de goederenwagon?

— Vier, twee detectives en twee ambten van de Staatsbank.

— En als het goud te Brussel is aangekomen?

— Dan wordt het onmiddellijk naar de Staatsbank overgebracht.

— Weet gij ook, wanneer de trein met het goud vertrekt?

— Morgenochtend half elf.

— Ik dank u voor uw inlichtingen, mijnheer de commissaris, en ik hoop dat ik in staat zal zijn de schurken te achterhalen.

— Ik wens u veel succes, mijnheer, maar wat het goud betreft, ben ik wel zeker, dat het geheel veilig is.

— Die goede man kent Nicholson niet, anders zou hij niet zo spreken, zei Raffles tot Brand toen hij weer op straat stond en de weg naar het hotel insloeg.

HOOFDSTUK IX

IN DE TREIN

De drie mannen begaven zich tijdig ter ruste, daar het volkomen nutteloos was op dit uur een onderzoek te beginnen in de grote stad, maar zij stonden de volgende ochtend reeds om zes uur weer op.

De hotelhouder, door Raffles voor zover het nodig was in het geheim genomen, stelde hun in de gelegenheid zich in een afzonderlijk vertrek te vermommen met de meegebrachte kleren, en korte tijd daarna slenterden de drie Engelsen als havenwerkers en kruiers vermomd naar het station, vanwaar de trein met het goud zou vertrekken.

— Weet je waarover ik loop te denken? vroeg Brand toen zij het gebouw naderden.

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar, zei Raffles.

— Ik bedenk, dat het niet onmogelijk is, dat Nicholson het goud tracht te stelen op de weg van de aanlegplaats van de boot naar het station.

Raffles stond midden op straat stil en keek Brand met grote ogen aan.

— Wat je daar zegt is volstrekt niet onmogelijk, beste Charles, riep hij uit. De weg van de haven naar het station is bijna een half uur gaans en die Nicholson is tot alles in staat. Als het goud per auto wordt vervoerd van de boot naar het station, dan acht ik er hem de man toe, met zijn vier kornuiten met de revolver in de vuist een van die vrachtauto's midden op straat aan te houden,

de chauffeur onschadelijk te maken, hem uit de auto te sleuren en er met de wagen vandoor te gaan. Wij mogen echter niet vergeten, dat Nicholson een zeer voorzichtig man is, en daar hij onmogelijk op de hoogte kan zijn van de soort vrachtauto's die gebruikt zullen worden, geloof ik toch wel, dat hij zich nog wel eens zal bedenken, alvorens zulk een poging in het hartje van Antwerpen te wagen, midden op de dag, en terwijl het daar in de buurt altijd zeer druk is. Ik ontken echter de mogelijkheid niet, en daarom zullen wij er goed aan doen, eerst eens naar de haven te gaan.

Hij wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Je hebt immers het valies met onze kleren naar het station gebracht?

— Het staat in de goederenloods, mylord.

— Goed. Dan gaan wij eerst naar het station om te onderzoeken, hoe het staat met de trein, en vooral met de wagen, waarin het goud zal worden vervoerd, want het is altijd goed, als men van tevoren op de hoogte is van het terrein zijner werkzaamheden.

De drie gewaande kadewerkers begaven zich naar het station, en op vertoon van zijn insigne aan de stationschef, kon Raffles aanstonds toegang verkrijgen tot het emplacement, waar reeds verschillende treinen gereed stonden tot vertrek.

Een beambte wees hun de trein aan,

die over een paar uur naar de Belgische hoofdstad zou vertrekken.

Het duurde niet lang of Raffles had de wagon gevonden, die bestemd was om er de goudvoorraad in te verzenden.

Het was een stevige wagon, met ijzeren platen beslagen, en een dikke schuifdeur met twee grote sloten, die op rails liep.

Aan de voorzijde van de wagon bevond zich het hokje voor de remmer, dat men kon bereiken langs een smalle, stalen ladder.

Als de schuifdeur gesloten was, ontving de wagon toch nog enig licht, door twee ronde gaten, dicht tegen de zoldering aan weerszijden aangebracht, en die van tralies waren voorzien.

Raffles liep langzaam om de wagon heen, kroop er toen onder, onderzocht met alle aandacht de vloer, ging er binnen, klopte op de wanden en klom ten slotte op het dak.

Brand en Henderson hadden hem zwiingend gadeslagen en nu vroeg eerstgenoemde:

— Iets bijzonders gevonden?

— Neen. Voor een houten wagon is hij stevig genoeg. Maar dat zegt niet veel. Wij beiden kunnen dat weten, want het is slechts een paar jaar geleden, dat wij zelf een dergelijke wagon niet zonder succes aan de binnenkant hebben bezichtigd, ofschoon dat eigenlijk verboden was. Herinner je je dat nog?

— Stel je voor, dat ik het vergeten had, zei Brand glimlachend.

— Als Nicholson dus zijn maatregelen goed genomen heeft, dan zie ik niet in, waarom het hem en zijn kornuiten niet zou gelukken, waarin wij geslaagd zijn.

— Er is echter een verschil. In dit geval zijn de politiebeambten op hun hoede want wij hebben hen gewaarschuwd.

— Dat is zo. Maar of dat voor iemand als Nicholson wel een bezwaar is? Wij zullen in ieder geval duchtig onze ogen moeten openzetten.

— Zou Nicholson zelf, ik meen in persoon, aan de aanslag deelnemen?

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden:

— Het zou een zeer gewaagde onderneming van hem zijn, want hij moet er toch rekening mee houden, dat wij er misschien in geslaagd zijn zijn komst aan de politie hier ter stede mede te delen. Maar dat hij in een of andere vormomming met deze trein zal meereizen, acht ik niet onwaarschijnlijk.

— Je hebt gelijk; hij zal er geen ogenblik aan denken, dat wij er in geslaagd zijn reeds nu Antwerpen te bereiken, en hem op het spoor te zijn gekomen, merkte Brand op. Ik kan mij echter niet voorstellen, op welke wijze hij zich van het goud denkt meester te maken.

— Dat is ook mij nog niet recht duidelijk, zei Raffles. Laat ons nu naar de haven gaan, wij hebben hier genoeg gezien.

Reeds wilden de drie mannen zich verwijderen, toen Raffles in het oog viel dat er een motorlorrie op enige afstand achter de trein stond.

Het was een van die snelle, door een benzinemotor in beweging gebrachte wagens op vier wielen, die op rails passen, en waarmee men een vrij grote snelheid kan bereiken en welke ten dienste zijn van de lijninspecteurs, als zij zich snel naar een of ander punt van de lijn moeten begeven.

Juist kwam er een stationsbeambte voorbij.

Raffles wendde zich tot de man met de vraag:

— Kunt ge mij ook zeggen, chef, of deze motorlorrie vandaag gebruikt moet worden?

— Ja vriend, zij is bestemd voor een paar ingenieurs uit Brussel, die de lijn zullen inspecteren, zodra de trein, die gij daar ziet, vertrokken is.

Raffles vroeg niet verder.

Hij scheen ergens over na te denken en verliet langzaam het station, terwijl Brand en Henderson op enige afstand volgden.

Via de de Keyserlei bereikten zij de haven, waar het reeds tamelijk druk was.

Er lagen een aantal schepen met levensmiddelen en grondstoffen, waarvan de inhoud in grote vrachtauto's werd oevergeladen.

De drie mannen behoeften slechts een half uur te wachten en toen naderde de Virginia, door een kleine sleepboot getrokken, en meerde aan een van de steigers, waar reeds een viertal vrachtauto's gereed stonden.

Het scherpe oog van Raffles had aldra gezien, dat de steiger voor het publiek was afgezet en dat zich daar niemand bevond, die er niets te maken had.

Behalve enige havenwerkers liepen er een stuk of acht mannen rond, die reeds op verre afstand te herkennen waren als detectives.

Nauwelijks had de Virginia vastgemaakt, of men begon met het uitladen van de kostbare vracht.

Een voor een werden de kisten met het goud door twee mannen aan land gedragen en in de auto's gebracht.

Hiermede ging bijna een vol uur heen.

Naast iedere chauffeur nam een politiebeambte plaats, terwijl een tweede in het binnenste van iedere auto stapte, waarna de voertuigen zich in beweging zetten en naar het station vertrokken.

Er gebeurde niets bijzonders onderweg en de vrachtwagens bereikten veilig het station.

Zij reden door een brede inrit het perron op en stopten voor de goederenwagon van de trein naar Brussel, die reeds gereed stond voor het vertrek.

Het perron was op die plek geheel afgezet door politieagenten in uniform, want blijkbaar had de directie, bevreesd geworden door de verschillende berichten uit Londen, die haar in de loop van de ochtend telegrafisch bereikt hadden, de maatregelen genomen, die men nodig achtte.

Raffles en zijn metgezellen konden dan ook slechts uit de verte getuige zijn

van 't inladen van het goud, maar waarschijnlijk waren zij wel de enigen die wisten wat er in die kisten vervoerd werd.

Het reizigerspubliek keek nieuwsgierig toe, aangelokt door het politievertoon, en hier en daar hoorde men een vraag stellen, waarop echter nooit een afdoend antwoord kwam, wat zeer begrijpelijk was, daar alleen de stationschefs en een paar hogere beambten van de goudverzending kennis droegen.

Nadat alle kisten waren ingeladen vertrokken de auto's en de politieagenten rukten in, op zes man na, die de wagen zouden bewaken, tot het uur van vertrek.

Raffles begreep dat het ogenblik om te handelen was aangebroken.

Hij trad op een der detectives toe, die de reis in de goudwagen zou meemaken, liet hem zijn politiepenning zien, die over de gehele wereld bekend is en vroeg:

— Zoudt ge mij willen veroorloven, mijnheer, met mijn twee assistenten bij u in de wagon plaats te nemen?

— Gij zijt van de Engelse politie? was de wedervraag van de rechercheur.

— Ja, mijnheer, en ik heb ernstige redenen om te geloven dat het niet zal blijven bij de aanval op het Kanaal maar dat men de aanslag gedurende de reis van Antwerpen naar Brussel wil herhalen.

— Waarom denkt gij dat, en hoe zijt gij op de hoogte gekomen van de aanslag op het Kanaal?

Dat is zeer eenvoudig, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Ik was de man die te Dover de havenautoriteiten gewaarschuwd heeft.

HOOFDSTUK X

MISLUKT

De rechercheur keek Raffles enige ogenblikken aandachtig aan en zei toen:

— Mag ik vragen waarom gij reden meent te hebben tot het vermoeden dat de bandieten de aanslag zullen herhalen?

— Omdat ik reeds meermalen met hen te doen heb gehad. Gij hebt zeker wel eens van professor Nicholson gehoord, naar wie de Engelse politie thans zo ijverig zoekt?

— Dat spreekt vanzelf, riep de rechercheur uit. Dat weet iedere politieman in Europa. Er is een prijs van duizend pond op zijn aanhouding gesteld.

— Juist, en die zoudt gij en uw mannen kunnen verdienen, als gij er in zoudt slagen de dader gevangen te nemen.

— Wilt gij daarmee zeggen, dat professor Nicholson dit plan heeft beraamd? vroeg de politiebeampte.

— Dat weet ik zeker.

— Ziet gij zelf geen kans om die duizend pond te verdienen? vroeg de rechercheur met een tikje wantrouwen in zijn stem.

— Alleen zeker niet, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Zij zijn met vier of vijf man en van zijn laatste plannen weet ik niet veel af. Als gij ons echter toestaat de reis in de wagon mee te maken, dan sta ik er voor in, dat de toeleg van Nicholson niet alleen zal mislukken, maar dat wij hem misschien in handen zullen krijgen.

De rechercheur bedacht zich niet lang, stak Raffles de hand toe en zei:

— Ik vind het best. Kunnen uw metgezellen zich ook legitimeren als Engelse politiebeampten?

Zonder een woord te spreken, wenkte Raffles zijn twee metgezellen, die op zijn verzoek de voortreffelijk nagemaak-

te documenten lieten zien, volgens welke zij John en Bierman waren, beiden detectives van Scotland Yard, en waarin alle buitenlandse politie-autoriteiten beleefd werden verzocht aan houder dezes zoveel mogelijk faciliteiten te verlenen bij het vervullen van hun plicht.

— Wij zijn dan met ons zevenen, riep de rechercheur uit, en daar gij natuurlijk ook gewapend zijt, zou ik de bandiet wel eens willen zien, die het zou wagen een aanslag op de wagon te plegen.

Raffles haalde vluchtig de schouders op.

— Ik zou dat niet met zoveel zekerheid zeggen, collega, zei hij vermanend. Ik kan wel zien, dat gij Nicholson niet kent. Hij is niet de eerste de beste, maar een zeer sluw heerschap. Hij zou in staat zijn, onder het rijden de wagon af te koppelen, die, zoals ik zie de laatste van de trein is, en dat wel juist op een plek, die hij daartoe van tevoren heeft uitgezocht, waar gij in handen zoudt vallen van een stuk of twintig zeker niet licht gewapende bandieten. Hij zou ook in de wagon een bedwelmend gas kunnen blazen of u door dat ronde luikje kunnen neerschieten, of een ontplofing veroorzaken, die u allen zou doden of iets van die aard. Ik verzeker u dat Nicholson overvloed van middelen heeft, en ook de man is, die ze weet toe te passen.

De rechercheur had verbaasd en half ongelovig toegelusterd.

— Gij maakt mij waarlijk een beetje bang, zei hij toen. Het is nu te laat om de trein nog om te rangeren, want over vijf minuten vertrekken wij, en de dienst laat niet toe, dat wij een half uur

of drie kwartier vertraging hebben. Ik erken, dat wij wel zo verstandig zouden hebben gedaan de wagen niet achteraan te plaatsen. Dat is, geloof ik, gedaan om de wagen aanstonds op een zijspoor te kunnen rijden en direct te kunnen lossen op een daartoe aangewezen plek, die gemakkelijk kan worden afgezet. Hoe het zij, wij moeten ons in de omstandigheden schikken en kunnen niet anders doen, dan zo veel mogelijk op onze hoede zijn.

Intussen hadden de drie andere bewakers van het goud, twee beambten van het Ministerie van Financiën en nog een rechercheur, zich bij het groepje gevoegd.

Raffles wierp een onderzoekende blik om zich heen, maar hij kon nergens iets van Nicholson en zijn mannen ontdekken. Alle reizigers hadden reeds lang plaats genomen en het perron was vrijwel verlaten.

— Kom mee, zei hij, zodat men niet ziet, dat gij versterking hebt gekregen.

Vlug sprongen de zeven mannen in de wagen, waarna de deuren werden gesloten en van binnen van stevige bouten voorzien.

Het licht drong nu slechts naar binnen door de twee ronde openingen boven in de wagen.

De goudkisten waren zodanig opgestapeld, dat de schuifdeuren aan weerszijden vrij bleven.

Nauwelijks waren de deuren gesloten of het sein tot vertrek werd gegeven en de trein reed langzaam het station uit.

— Hoelang zou de reis ongeveer duren meent gij? vroeg Raffles.

— In normale omstandigheden kan de trein het traject in één uur afleggen.

— Wordt er onderweg ergens gestopt?

— Alleen te Mechelen, dat, naar gij natuurlijk weet, een belangrijk kruispunt is, en welke stad ongeveer juist halverwege Antwerpen en Brussel ligt.

— Was u iets bekend omtrent het plan van ingenieurs der spoorwegmaatschappij om juist heden de lijn te inspecteren? ging Raffles voort.

— Ik wist er niets van, maar het is best mogelijk, antwoordde de recher-

cheur. Zo iets gebeurt nog al dikwijls. Zij hebben niets anders te doen, dan de stationschef op te bellen en hun komst te melden, zodat deze er voor kan zorgen, dat de motorlorrie gereed wordt gehouden en dat de lijn vrij is. Maar waarom vraagt gij dat alles?

— Omdat ik op dat punt vermoedens heb, waarde collega. Of zij bewaarheid zullen worden weet ik natuurlijk niet, maar verwonderen zou het mij geenszins. Wij zullen het trouwens spoedig genoeg te weten komen.

Raffles had het inwendige van de wagen nauwkeurig onderzocht en mompelde:

— Als het gebeurt, dan moet het voor Mechelen gebeuren, want vandaar kunnen zij in verschillende richtingen ontkomen. Ik denk dat alles zo nauwkeurig geregeld is als een uurwerk, maar ik hoop toch een spaak tussen de wielen te kunnen steken.

Hij had onder het spreken een kleine tas geopend, en daaruit een boor te voorschijn gehaald.

De Belgische rechercheur keek verbaasd toe.

— Wat hebt gij daar? vroeg hij.

— Een boor, waarde collega, waarmee ik een gat kan boren om er door heen te kunnen kijken.

Met deze woorden stapte Raffles naar de achterwand van de wagen, klom op een stapel goudkisten, die hier trapsgewijze op elkaar waren gezet, zette de boor tegen het hout en had in een omzien een gat van omstreeks een duim in doorsnede geboord.

Toen trok hij de boor terug, bracht zijn oog voor het gat, en bleef enige tijd onbeweeglijk staan.

Daarop richtte hij zich op, wenkte de rechercheur naast zich, en zei:

— Kijk zelf maar eens.

De politiebeambte bracht op zijn beurt zijn oog voor het ronde gat, en slaakte een kreet van verbazing en ongerustheid.

— Daar rijden, op nauwelijks vijftig meter achter ons de ingenieurs met hun motorlorrie, riep hij uit.

— Een motorlorrie is het wel, collega, maar ingenieurs zijn het niet, zei Raf-

fles op zijn gewone rustige toon. De acht mannen op die wagen zijn Nicholson en zijn kornuiten.

— Wat een geslepen schurk, riep de rechercheur woedend uit. Hij heeft zich dus als ingenieur voorgedaan en zich aldus van de motorlorrie meester gemaakt.

— Gij geeft daar een zuiver beeld van de toestand collega, zei Raffles. Het is juist iets voor hem en ik vermoedde reeds zo iets.

— Maar waarom hebt gij uw vermoeden niet aan de stationschef te Antwerpen meegedeeld? vroeg de politiebeambte. Men had daar de gehele bende kunnen arresteren.

— Men had hem misschien kunnen arresteren voor wat hij reeds op zijn kerfstok heeft, maar niet voor deze diefstal, die nog niet gepleegd is, hernam Raffles kalm. En bovendien waren het slechts vermoedens, zoals ik u zei. Nu hebben wij tenminste zekerheid.

— Zekerheid hebben wij, maar nu krijgen wij de schurken ook op ons dak, riep de rechercheur uit.

— Inderdaad, maar ik heb nog steeds een appeltje met dat heerschap te schillen en dat hoop ik nu en passant te kunnen doen.

Raffles had zijn oog weer voor het gat gebracht en zag nu dat de snel lopende motorlorrie de trein reeds tot op een afstand van ongeveer dertig meter genaderd was.

De gezichten van de bandieten waren nu duidelijk te zien.

Zij waren allen behoorlijk gekleed, en het was begrijpelijk, dat men Nicholson die natuurlijk van valse papieren voorzien was, voor een ingenieur had gehouden.

— Ik zou wel eens willen weten, wat zij eigenlijk van plan zijn? mompelde Raffles. Zij schijnen onze wagen als het ware te willen enteren. Maar hoe? Zij zullen misschien een stalen tros om de buffers slaan, en dan de motor stop zetten, zodat zij even snel als de trein meerijden en dan op de wagen klimmen, om de bewakers door het ronde gat neer te schieten. Zij kunnen dan een gat hakken in de achterwand, zodat zij de kisten

met goud gemakkelijk op de motorlorrie kunnen schuiven.

— Hoe moeten wij dat beletten? riep de rechercheur uit.

— Eenvoudig door hen voor te zijn, antwoordde Raffles kalm. Er is toch zeker een noodrem in de wagen?

— Speciaal voor deze reis aangelegd.

— Heel verstandig. Dan zullen wij beginnen met ons een weinig meer uitzicht te verschaffen aan de achterzijde van de wagen. Ik heb nog meer instrumenten dan deze boor bij mij.

Met deze woorden opende Raffles de zak opnieuw en nam er een eigenaardig gevormde cirkelzaag uit, die met de hand in beweging kon worden gebracht.

Hij mat zorgvuldig de diepte van het gat, dat hij zoëven geboord had, stelde toen de zaag af, en zette deze tegen de achterwand, waarna hij de zwengels begon te draaien, terwijl Brand de zaag leidde.

Als een mes door boter, zo sneed de zaag door het oude hout, zo diep dat er slechts een papierdun vliesje bleef zitten, zodat de snede aan de buitenzijde van de wagen niet zichtbaar was.

Na enkele minuten had hij op die manier een rechthoekig gat uitgezaagd, ongeveer anderhalve meter hoog, en bijna even breed als de wagen.

Terwijl Raffles de zaag hanteerde, waren de kisten met goud door de andere mannen met de hulp van Henderson snel naar de andere zijde gedragen.

Raffles boorde nu op drie plekken van boven in het uitgesneden vak een soort handvat, en zei toen tot de rechercheur die met de anderen verbluft had toegekeken:

— Let nu goed op. Zij zijn nu nauwelijks op vijf meter van de wagen, en zij maken zich gereed ons als het ware te enteren. Mijn assistent en twee der sterksten van jullie vatten elk een van deze ringen met de linkerhand, en nemen hun revolver in de rechter. Op mijn bevel trekken zij zo hard zij kunnen, terwijl ik aan de noodrem zal trekken, en dan zou ik wel eens willen zien hoe de bandieten ons denken te ontkomen.

— Knap gedaan, collega, riep de rechercheur uit, terwijl hij zijn revolver

trok en met de andere hand een der ijzeren handvatten greep.

Henderson nam er ook een voor zijn rekening en een bankbeambte de derde, terwijl Raffles het handvat van de noodrem greep.

— Alles klaar? Los.

Op hetzelfde ogenblik trok hij aan de noodrem en een krakend geluid bewees dat het gehele achtervlak van de wagon was losgerukt.

Onmiddellijk werden zeven revolvers door het grote gat op de motorlorrie gericht en de stentorstem van Raffles riep:

— Handen omhoog, of wij schieten.

De meeste bandieten staken verstomd van schrik over deze plotselinge verschijning de handen omhoog, maar drie sprongen van de in volle vaart zijnde motorlorrie, waarschijnlijk met zeer noodlottige gevolgen, want zij bleven bewegingloos zwaar gewond langs de spoorbaan liggen.

De man die de motor bediende, zat met doodsbleek gelaat de afstand te berekenen, met het doel zijn vaart te kunnen regelen naar die van de trein.

Een der bandieten schreeuwde hem toe:

— Stop dan. Maar stop dan toch kerel.

Raffles had het ook verstaan, en weer klonk zijn bevelende stem:

— Als je een meter achterblijft, schiet ik je een kogel door de kop.

De trein reed hoe langer hoe langzamer, en ook de motorlorrie matigde haar

vaart.

Van alle kanten kwamen conducteurs toesnellen, die de motorlorrie omringden, waar de bandieten nog steeds met van woede vertrokken gezichten en opgestoken handen zaten, in bedwang gehouden door de zeven dreigende revolvers.

Zij werden in een ommezien van de lorrie gesleept, geboeid en in de goudwagon op de vloer gelegd.

Raffles bekeek hen aandachtig, één voor één terwijl de trein zich weer in beweging zette.

Toen richtte hij zich tot de rechercheur en zei:

— Het spijt mij, collega, maar gij zult niet kunnen meedelen van de duizend pond sterling, want Nicholson is er niet bij.

— Dan was hij bij de drie anderen, die van de lorrie zijn gesprongen en heeft hij waarschijnlijk zijn nek gebroken, riep de politiebeambte zegepralend uit.

* * *

De trein kwam met een kwartier vertraging veilig en wel te Brussel aan met zijn lading goud benevens de vijf geboeide bandieten, waarvan twee Engelsen en drie Belgen bleken te zijn, maar toen men omkeek naar de drie Londense detectives, waren deze eensklaps verdwenen alsof zij door de grond gezonken waren.

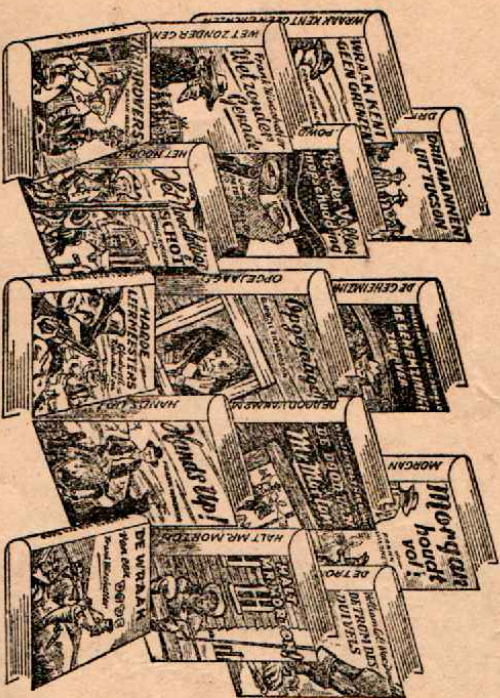
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een ingewikkeld geval

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GELEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5,- per maand of meer

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Doede } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen door Cali MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwerfver door William Cali MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Cali MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 677007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____